

50 РОКІВ

У БОРОТЬБИ

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВОДУ ОУН

1980

Ч. 21

З В Е Р Н Е Н Н Я

У К Р А Ї Н Ц І !

Український національно-визвольний рух, очолюваний Організацією Українських Націоналістів, переступив пів століття боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу.

На порозі 1980-их років заповідається скріплена діяльність нескорених і революційних сил Воюючої України. Все ширші кола громадськості перестануть пасивно терпіти тиранію комуністично-російських займанців. Доказом того спонтанні виступи тисяч людей на похоронах Володимира Івасюка, якого жорстоко закатували чекісти. Також героїчна постава безчисленних українських політв'язнів, зростаючий підйом християнської віри в народі, активізація молоді в патріотичних акціях, скріплений опір наступові шовіністичної русифікації - всі ці явища свідчать про те, що визріває черговий етап української визвольної боротьби. Численні свідчення тому дають ті, що прибули до нас, у Західній світ, з України.

Як на Рідних Землях, так і поза межами України, ОУН стоїть в авангарді боротьби. Посилюємо акції в обороні політичних в'язнів, скріплюємо спільні акції з іншими поневоленими народами на форумі АБН, розбудовуємо видавничу та пресову діяльність, мобілізуємо народні маси до могутніх громадських виступів проти русифікації України та російського колоніалізму.

Необхідна політична, пропагандивна, інформативна й дипломатична дія ОУН вимагає постійно великих засобів, зокрема фінансових. Тому ми кожного року звертаємося до всіх приятелів ОУН з проханням складати більші пожертви на ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД ОУН, з якого саме фінансуємо більшість намічених акцій.

Тільки для внутрішнього вжитку

ОУН спроможна проводити свою дію єдино завдяки допомозі своїх кадрів, симпатиків і приятелів. Наша діяльність вповні залежна від Вас, і тому незалежна від посторонніх чинників. Якщо спомагаючий загаль не дасть нам задовільних засобів для дії, не зможемо так широко відстоювати ідеї визвольної боротьби, як це роками ми досі робили і як цього вимагає сьогоднішня ситуація в Україні.

В цьому ювілейному році, коли гордимся півстоліттям героїчних чинів революційної ОУН та відмічуємо 20-річчя від дня героїчної смерті великого провідника ОУН - Степана Бандери, наму поставу до української визвольної боротьби, до її ворогів та до дальшої безпощадної боротьби аж до перемоги, докажیم збільшеними жертвами на наш ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД!

Ідеї голови Проводу ОУН Степана Бандери в 50-ліття ОУН хай еднають нас у чинах для великої, святої мети - здобуття Української Самостійної Соборної Держави!

Слава Україні!

1979/1980

П Р О В І Д
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

"На Вас, брати наші, розкидані по чужині, Воююча Україна дивиться, як на відтинок єдиного фронту нашої великої боротьби, яка має загальнолюдське значення. Воююча Україна дивиться на Вас, як на бойовиків великої визвольної справи, які відкрили фронт в західній Європі, країнах Америки, Австралії, скрізь, де живе хоч би один українець..."

"Український народ пильно слідкує за тим, чи фронт на еміграції йде крок в крок з фронтом на Землях, чи від нього не відстає, не заломлюється. Народ бо в праві вимагати, щоб українська еміграція ні в чому не відставала від боротьби на Землях, щоб вона цілком стояла на висоті завдань, що їх історія поставила перед нею..."

"З Україною Ви мусите бути якнайтісніше духово пов'язані, Ви мусите жити нею, її прагненнями і боротьбою. У Вас не сміє вселятися зневіра в успіх нашої великої справи. Вас не сміють підточувати сумніви щодо правильності нашої боротьби на Землях..."

"Воююча Україна вимагає, щоб українська еміграція була палким носієм ідей, за здійснення яких бореться український народ!"

Із "Звернення Воюючої України до всієї української еміграції"

В Україні, в м. жовтні 1949 р.

ПРИСВЯТА

ГЕН. Р. ШУХЕВИЧЕВІ-ЧУПРИНЦІ

30 років тому, 5-го березня 1950 року, в Білогорщі біля Львова, впав на полі слави в боротьбі з відвічним ворогом України - Москвою Головний Командир Української Повстанської Армії, голова Проводу ОУН на Українських Землях, Голова Генерального Секретаріату і Секретар військових справ УГВР - сл.п. Роман Шухевич - ген. Тарас Чупринка - Тур - Р. Лозовський.

Роман Шухевич-Чупринка - найбільший воїн сучасної української історії, що всі свої сили, все своє знання, все своє життя віддав на службу своєму народові, що цілого себе віддав українській визвольній справі. І загинув як головний командир першої лінії всеукраїнського бойового фронту.

З його ім'ям нерозривно і назавжди сплетена історія визвольно-революційної боротьби українського народу: УВО-ОУН-УПА-УГВР-АВН. Він - передовий борець, безпосередній співорганізатор і співтворець всієї боротьби та провідник, керманіч, командир і творець найважчої й одночасно найславнішої доби цієї боротьби - доби невмирущої УПА. Ця доба ще не закінчена, вона ще триває і перейде до історії України як доба Тараса Чупринки.

Роман Шухевич-Чупринка поляг на полі бою, як полягли тисячі і тисячі знаних нам і незнаних воїнів, - вірний присязі: здобудеш українську державу, або загинеш у боротьбі за неї!

Але не загинула і ніколи не загине ідея, за яку він боровся, за яку бореться і буде боротися, аж до остаточної перемоги, весь український народ. Хоробрі воїни Чупринки продовжують бій на всіх відтинках фронту з непослабленим завзяттям, жертівністю і героїзмом:

"Із світлою пам'яттю про нього, задивлені в його геройську постать бійця і керівника визвольного руху, наслідуючи відвагою, оптимізмом та революційністю, загартовані і досвідчені під його рукою, до кінця віддані ідеї визволення українського народу, - ми відважно продовжуватимемо нашу визвольну боротьбу аж до повної перемоги!"

Боротьба України з Москвою йде далше - на рідній землі, в тюрмах, в концлагерях, на засланні і в усьому світі. Молоде українське покоління продовжує боротьбу своїх батьків.

Україна живе і бореться! Невгнута, нескорена, непереможна Україна!

Борімся і ми у всьому світі - аж до кінця, аж до перемоги!

Найкраще вшануємо пам'ять героїчно загинулого Головнокомандувача української визвольної боротьби тим, що присвятимо всі наші зусилля, всю нашу працю і все наше життя - справі визволення України. Не складемо зброї і не припинимо нашої боротьби доти, аж Україна буде вільною!

"Всі Ви, що залишилися на чужині, пам'ятайте, що весь український народ веде затяжну боротьбу за єдину священну ідею - українську державу!....

...Всі Ваші сили, Ваше знання, Ваш труд віддати на службу Краєві і його боротьбі - це для Вас наказ! Наказ, який передає Вам український народ, що бореться, кривавиться і перемагає!"

Тарас Чупринка
Головний Командир УПА"

ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЄВІ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ!

5-го березня 1980 року.

Президія
Світового Українського Визвольного Фронту

XXXXXXXXXX

XXXXXXXXXX

XXXXXXXXXX

"Український народе!

Ми свідомі того, що наша визвольна боротьба вимагає героїзму і кривавих жертв, а перш за все непохитної віри в свою правду. Ми віримо в Твої творчі, будуючі сили, бо тільки вони є запорукою нашої перемоги.

Віримо, що не посоромиш землі своєї.

Героїчна боротьба Твоїх предків і пам'ять про їх лицарську смерть за Українську Державу - це для Тебе наказ.

Тому кличемо до Тебе: Ставай до боротьби за свою волю і за свою державу. Єднайсь у Своїй боротьбі, кріпись у Своїй вірі!"

"Українська Головна Визвольна Рада кладе на вівтар боротьби за ці ідеали свою працю і своє життя.

Українська Головна Визвольна Рада закликає всіх українців, що живуть поза межами Батьківщини, до праці за визволення України!"

Постій, липень 1944 р.

Українська Головна Визвольна Рада

Непоборний

ЗА НАЛЕЖНУ ПОСТАВУ ЧЛЕНСТВА ОУН
НА ЕМІГРАЦІЇ

ОУН у краю

Організація Українських Націоналістів пройшла довгий шлях свого існування завдяки особливо високій моралі свого членства. Всі етапи свого існування пройшла вона, хоч які були вони тяжкі, і встоялася, як непоборна сила, яку й до сьогодні не годен зламати ворог, хоч докладає всіх зусиль, хоч стосує найбільш вирафінювані підступні й безоглядні методи поборювання, хоч мобілізує до тієї боротьби з "буржуазними націоналістами" цілий свій імперський апарат.

Твердий характер і безоглядне довір'я провідника до підвладних і підвладних до провідника, це була нездобута фортеця ОУН.

Лицарська чесність і вірність приреченню, яке складав член ОУН, вступаючи в ряди Організації, були крицевим панцирем, від якого відбивалися всі затруєні їддю ворожі стріли зневіри, недовір'я і зради.

Життєву девізу члена ОУН "здобудеш українську державу, або згинеш у боротьбі за неї" членство виконувало без ніяких спекуляцій, без лукавства, а щиро й дослівно без ніяких ухилів.

Дуже строго стосована конспірація була непрохідною загорожею для ворога, його інфільтрації і розкладової юдиної роботи серед членства. Тому посторонні люди, чужинці, а то й вороги з подивом гляділи на Організацію. Дуже часто ворог не міг вийти з дива, коли переслухував арештованого члена ОУН, стосуючи найбільше вишукані тортури, які приводили члена ОУН до непритомності, а він не заломлювався, бо до загибуні визнавав засаду конспірації: "Ані просьби, ані грозьби, ні тортури, ані смерть не приневолять тебе зрадити тайни".

Не можна заперечити, що були випадки в історії ОУН, що слабкі характери заломлювалися, але це були такі рідкі випадки, що ми ще й сьогодні можемо їх вичислити без великої напруги нашої пам'яті. Все членство осуджувало таке заломання, таких п'ятнували та строго карали, а за приклад до наслідування брали собі тих, які гідно видержали й по-геройськи згинули. Ольга Басараб, Білас, Данилишин – це були блискучі зразки, як повинен виглядати й заховуватися бійник ОУН.

Багато тих, яким доля всміхнулася й вони видісталися в останньому часі з концентраційних таборів СРСР на волю й появилися у вільному світі, головню жиди, з великою пошаною і признанням висловлюються про членів ОУН, як правдивих лицарів-героїв, що своєю гідною поставою викликають пошану не лиш у в'язнів інших народів, але й у ворогів, у самих кагебівських посіпак, що стережуть концлагерів, знушаючись в нелюдський спосіб над в'язнями.

Пригадаймо собі свідчення Шифріна, Радигіна й інших, які з найбільшим респектом говорять про ОУН. Вони певні, що боротьби ОУН більшовики ніколи не можуть зліквідувати, бо члени ОУН і в найгірших умовах не піддаються, а гідною поставою ще й унапрямлють в'язнів інших народів. Для них Бандера й Шухевич, хоч полягли, далі є духовими провідниками, надхненниками бойовості й незламності.

Так виглядає ОУН весь час своєї понад 50-літньої історії і сьогодні в Україні, показана дуже коротко.

Дуже добрий зразок члена ОУН знаходимо в споминах М. Климишина п.н. "В поході до волі", Б. Казанівського п.н. "Шляхом Легенди" і в інших.

ОУН на еміграції

Силою несприятливих обставин багато членства знайшлося на еміграції по Другій світовій війні й попали в умовини, до яких вони не були приготовані. Брак безпосередньої боротьби з ворогом й еміграційні умовини життя на чужині дуже послабили духово наших членів. Хоч вийшли вони на еміграцію з великим моральним капіталом, багато з них належно не встоялися наступові ворога й розкладовим умовинам емігрантських буднів. Через те наша Організація на еміграції понесла великі втрати

Багато членів відпало в перших роках по війні в наслідок конфлікту з групою Лебеда, який використав фірму ЗП УГВР, а потім з т.зв. двійкою Л.Ребета, який, покликуючись на авторитет Краю, спричинив велику шкоду й заколот в рядах членства ОУН на еміграції в 1950-тих роках. Крім відходу багатьох членів у наслідок тих двох конфліктів, упала дуже організаційна мораль і дисципліна серед того членства, яке залишилося в рядах ОУН під проводом Бандери. На це зложилось багато причин, які деструктивно ділали на членство ОУН на еміграції і його деморалізували. Ті, які відійшли, старалися всякими способами понизити авторитет Степана Бандери прерізними вигадками, підлими клеветами, а то й провокаціями. Це саме застосували вони і проти тих провідних членів ОУН, які вірно стояли при Бандері, доки він жив. Під впливом тих злочинних акцій вкраталося в ряди членства на еміграції недовір'я, сумніви і зневіра, а за тим послабла охота до праці й жертвності. Багато членів зневірилися і відійшли від праці, вичікуючи вияснення.

Ми мали щастя, що таке вияснення прийшло. Вияснилися дві важні справи, які дуже захитували морально наших членів і прихильників.

Перша, це була справа листа Василя Кука-Ковалю, наслідника Тараса Чупринки на пості Головного Командира УПА, до членів ОУН за кордоном. Показалося, що Кук-Коваль написав того листа під диктат НКВД, попавши в їх руки. Ребет і всі, що за ним пішли і, зв'язавшись з групою Лебеда, утворили середовище, яке нас дуже поборювало, втратили основу свого відходу. Причина їхнього непорозуміння з Бандерою ґрунтувалася головню на листі Кука-Ковалю.

Після цього вияснення, найповажніші з них, пізнавши свою помилку, мали відвагу зробити з того правильні висновки і, завернувши з мильної дороги, вернулися назад у наші ряди.

Друга справа, яка вияснилася, це смерть с. п. Степана Бандери. Це прямо Боже Провидіння хотіло, щоб справа вийшла наверх, щоб стало ясно, що Степан Бандера так чесно зійшов зі світа, як чесно жив. Це вияснення перервало той потік помий, що лили на нього в тому часі, коли його смерть була ще покрита таємницею, вороги українського народу й легковірні наші політичні противники, а між ними й ті члени ОУН, які далися збаламутити Лебедеві й Ребетові.

Ті два вияснення мають велике моральне значення для Організації, для її дальшого існування, бо вони наглядно стверджували правильність позицій Степана Бандери, як голови Проводу Організації і визвольної боротьби української нації. Та ми цього належно не використали для скріплення морального стану нашого членства на еміграції.

Ми це прогавили, бо ми занялися питанням, хто має стати на місце упавшого провідника, що нам забрало більше чим 15 літ. Так! П'ятнадцять літ! Це не помилка, ані перебільшення, бо є ще досі члени

Організації /і то провідні/, для яких це питання і досі виглядає нерішеним. Це зродило м.ін. і той недоносок, що називається "Клич Нації", який поширює різні сплетні, щоб підірвати авторитет теперішнього Проводу Організації з наміром відтягнути від праці ще інших членів Організації, або бодай підірвати їх довір'я до Проводу.

Це типова емігрантська хвороба Організації, бо в крайових умовах таке дось неможливе. Воно було б дуже радикально зліквідоване.

Наші друзі в Краю тепер і ми тут

У другій половині шістдесятих і сімдесятих роках приходить з України більше вісток, як перед тим; вони свідчать про геройську поставу наших друзів, які лишилися в Краю. Хоч їм доводиться боротися у тяжких умовах, яких досі ще не було, хоч вони виснажені до останніх сил по тюрмах, концентраційних лагерах і психушках, хоч зв'язані в них руки, але вони не скорилися перед шаліючим терором ворога, та гордо ставлять спротив ворогові, бо їм, між іншим, помагає в тому надія, що ми - їх друзі - у кращих умовах у вільному світі дальше такі самі, як були перед виходом з України, і що ми додержимо даної їм обітниці й не заведемо їх надій. А чи ми подібні до того образу, який вони серед своїх злиднів заховують, думаючи про нас? Подивімося в дзеркало та прослідімо докладно, скільки поправок могли б ми у себе зробити, щоб бодай трішки до нього бути подібними. Яка у нас дисципліна? Яке у нас відношення до проводу? Яка в нас охота до праці? Яка в нас солідність у праці? Який процент своїх сил, часу та здібностей ми віддаємо справі визволення України й для Організації? Як ми сповнюємо ті свої мінімальні обов'язки, які в емігрантських умовах на нас Організація накладає? Яке в нас відношення до інших членів Організації? Чи ми є дійсно друзями, як це ми говоримо? Скільки в нас заздрости, скільки гніву та скільки злорадності? Як легко ми ображаємося? Як ми своє почуття образи виносимо понад усі справи? Як ми шануємо гідність своїх друзів, а як свою? Докладно застановімся над всіма тими питаннями, аналізуючи їх до найдрібніших деталей, щоб старанно й солідно перевірити стан нашого я, як українця, сина поневоленої нації і як члена Організації, яка перед своїм членством поставила вимогу: здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї.

Це тільки одна точка, а Організація має цілий декалог і дванадцять вимог характеру члена Організації і сорок чотири правила життя члена Організації!

Чи ми ще їх пам'ятаємо? Яке наше відношення до всіх тих вимог? Чи ми це трактуємо, як колишні призабуті вишкільні матеріяли, які для нас тепер уже перестарілі і неактуальні? А якщо так, то що залишилося у нас з того, що ми собою колись уявляли, як члени Організації? Можливо, що частинною відповіддю на ці питання є теж і такий показник, що ми колись застановлялися, чи нам на еміграції потрібна Організація, чи може вистарчатъ ООЧСУ, Ліга Визволення України і інші ОУВФ.

Будьмо такими як були

В ім'я великої святої справи, за яку ми боремося, в ім'я тих усіх, які за ту справу зложили свої голови, в ім'я всіх тих, що на нас покладають надії, будемо й далі творити Організацію - ту єдину силу,

на яку, як вже в минулому, і так само в майбутньому може поневолений український народ сполягати в найтяжчу пору в разі потреби. Відчис- тимо свій образ, який ми винесли з Краю, коли він був в полум'ї дру- гої світової війни, з того всього, що його припорошило серед емігран- тських буднів, і віднайдемо свою занедбану гідність борця за волю України. Послухаймо добре, що каже нам наша совість і зробимо невід- кличну постанову відбудувати в собі все те найкраще, що колись нас робило готовими на найвищі жертви, на самовідречення, через що ми були грізні для наших ворогів і становили незламний пробойний аван- гард у боротьбі проти них, за владу українського народу на своїй прадідній землі. Пригадаймо собі, як чесно сповняли ми свої обов'язки, з якою увагою ми сповняли накази своїх друзів провідників, як ми вірили один одному, як ми один за одного вміли постояти, як з признанням на нас дивилися свої і чужі, як гідно ми носили ім'я члена ОУН, без огляду, де ми не були: в підпільній роботі, в тюрмах, чи в концтаборах.

Пригадаймо собі, які вимоги до нас ставила Організація в Краю і як ми совісно сповняли їх, ризкуючи дуже часто своєю волею, а то й життям. Прирівняймо до тих завдань вимоги, які тепер на еміграції ставить до нас Організація, які вони малі, марні та благі в порів- нянні до тамтих, а як недбало й несовісно ми їх виконуємо. Тоді ні- які перешкоди - не були завеликі, щоб стати причиною невиконання на- ших обов'язків. Тепер ми часто вишукуємо всякі причини щоб виправ- датися, чому ми належно не сповнили свого обов'язку. Як часто ми чуємося зовсім вдоволені і спокійні, коли нам вдалося знайти... та- ку добру причину, щоб виправдатися.

Якими ми були там, а якими є тут?

У крайових умовах провідником звичайно ставав той, що піднісся на вищий позем серед загалу своєю невсипущою працею, своєю солідніс- тю, своєю обов'язковістю, великими досягненнями у праці, своїм ха- рактером як бойовик, як друг для інших, як все відданий член Органі- зації, що вміє в кожному положенні знайти спосіб сповнити наказ, своєю ініціативою, своєю здібністю, посвятою, своєю всецілою від- даністю, що була посунена аж до самовідречення, а при тому своєю чесною і широю скромністю у кожному випадку. Через те і провід від- носився до члена з повним признанням і довір'ям. А члени Організації, які з ним співпрацювали, мали до нього великий респект і пошану та старалися в усьому йому допомогти. Чужою була нездорова амбіція, чужим був гін до влади, чужою була заздрість, облуда, обмова, чи суперни- цтво.

До того причинялися також і умови конспірації, через що провід- ника знав тільки малий круг довірених членів Організації, а для ін- ших, що його не знали, він був більше уявним, вимріяним, ніж реаль- ним. Він був майже мітичним провідником, знаним тільки з наказів, які він давав і з успіхів праці, яку він унапрямував і провадив. Ніхто не сумнівався, що він це робить з найбільшою уважністю, маючи на цілі найвище добро нації, справу державного усаможиттєвчення україн- ського народу.

З цього виросла особлива дисципліна, сперта на шире дружнє солі- дарність. Безоглядний послух наказам провідника був для члена ОУН бездискусійним. Він не вдавався в зайві міркування, чи той провідник надається на те становище, чи він був би ліпшим за нього.

З того родилося обопільне беззастережне довір'я між провідниками а підвладними в Організації. Провідник знав, що там, де він післав свого чоловіка, там йому бути непотрібно, а член ОУН був певний, що все добре і доцільне, що йому каже його провідник. Він не мав сумніву, що його життя і добро його провідникові таке ж дороге, як йому. Тому радо й без проволоки сповняв наказ, який би він не був. Кожне доручення старався так виконати, щоб ніхто інший не міг того краще зробити. За найвищу честь уважав собі, коли йому призначено виконати чин, з якого не було вороття, а довголітню чи й досмертну в'язницю, чи смертний присуд уважав за найвище бойове відзначення.

На таких провідниках і на таких членах спиралася ОУН, як на твердій, непохитній основі в найтяжчих часах свого існування.

А як ми виглядаємо тепер на еміграції?! Яке у нас відношення до проводу? Коли ми вибрали собі провідника, скільки було таких членів, які подумали собі, що на тому пості у нас перед тим були великі люди? До того ще і Коновалець і Бандера були молодші бодай 20 літ в тому часі, коли очолювали Організацію. Коли Бандера був провідником, він мав при собі до помочі навіть в останніх літах визначних провідних членів ОУН. Вони помирали і на їх місце ніхто такий, як вони не прийшов. В Україні були ще до 1950 року, крім Шухевича, визначні члени ОУН, про яких ми тепер згадуємо з найвищою пошаною, бо всі вони не живуть. Бандера весь час мав при собі до помочі теперішнього нашого провідника, який вів цілу зовнішньо-політичну ділянку. Тепер треба йому допомогти. Але є такі, що сказали: доки він є провідником, доти вони не будуть працювати в Організації. Є навіть такі, що видають журнал на те, щоб його очорнювати і знеславлявати в найпідліший спосіб. Скільки було таких, що явно станули в його обороні?!

Чи людина може в такій атмосфері успішно працювати? Що ми зробили, щоб йому це облегшити? Як ми до нього ставимося?

А яку велику свічку ми ставимо перед своїм я! Як ми дбаємо, щоб нас ніхто не образив! Скільки є таких, що відійшли, бо їх хтось там образив і вони не хочуть бути в Організації, бо там є той, що його образив. Скільки у нас було судів за образу? На них Організація видає фонди, члени мусять витрачувати свій час. А суд звичайно нічого не pomoже, бо, коли присуд не такий, як собі ображений бажав, він сяк чи так відходить, бо йому не дав суд бажаної сатисфакції.

У нас амбіціонерство дійшло до нестерпних форм. Коли на провідника терену, чи області призначають кого іншого, а не його, то це образа. Тоді ображений член, що думав бути на тому пості, вже не буде більше працювати. У нас мало таких, що, помітивши, що хтось краще надається на той пост, на якому він не вив'язується задовільно, щоб він добровільно уступив і віддав це місце молодшому і здібнішому. Коли ж провід таку зміну переведе, то це вже образа на ціле життя.

Брак скромності, брак дружності, брак свідомості великої справи, за яку ми прирікали боротися ціле життя, створює у нас тяжкі умови праці для тих, що хотіли б широко працювати для добра справи.

Ми є членами Організації, яка була створена тому пів століття, щоб поневолений український народ мав на кого надіятися в найтяжчих моментах свого існування. Ми на себе взяли добровільно велику, важку й величну відповідальність за долю народу, який колись був могутнім володарем великих просторів Східної Європи, а за нашого життя він двигає найтяжче ярмо неволі і сором нам лице палить, що ми не годні поліпшити його долі. Коли ми добровільно запрягли здобути Українську Державу, або згинуть в боротьбі за неї, то ми повинні

викинути все, що гидке у нас, бо ідея тільки тоді може бути зреалізована, коли її носії, борці за її здійснення - несплямлено чисті й вірні тій ідеї до загибелі.

Обов'язки члена ОУН ми взяли на себе добровільно. Ніхто нас до цього не примушував. Виконуймо ті наші обов'язки так, щоб наша совість була чиста, щоб ми могли бути спокійні й у згоді зі своєю совістю.

Ми і наші завдання

Конкретно кажучи, обов'язки члена ОУН на еміграції дуже незначні і їх легко можна виконати:

Приходити точно на сходи, платити щомісяця вкладку та брати участь у всіх тих акціях, які Організація проводить. Нам за це не грозять ніякі небезпеки. Нас ніхто не питає за легітимізацію, коли ми йдемо на сходи, чи вертаємось зі сходів. На нас нагло не впаде поліція, коли ми відбуваємо сходи. Нас ніхто не покарає за те, що ми даємо до організаційної каси вкладки. Ми не наражені на ніякі переслідування за участь у акціях, які проводить Організація. Отже немає об'єктивних причин, чому ми не могли б солідно виконувати наших організаційних обов'язків.

Чому ж тоді так багато членів Організації не виконують своїх обов'язків? Чому є стільки мороки з плаченням вкладок? Ми свідомі того, що наша Організація мусить мати фонди на те, щоб вона могла діяти, а наші вкладки - це основна фінансова база нашої Організації. Вона не лиш не дістає від нікого підмоги, але й не прийняла б від нікого ніякої підмоги, бо наша Організація мусить бути і є незалежною від нікого. Це тільки большевицька ворожа пропаганда хоче виробити нам опінію що ми запроданці, що ми на найманій службі.

Вкладки є мінімальні і кожного місяця можна їх вплачувати, але, коли хтось відкладає кілька місяців, тоді назбирується така сума, яку опісля тяжко нараз заплатити. Тому найкраще платити вкладку кожного місяця і тоді не буде клопоту ані для того, хто платить, ані для того, хто відповідає за збирання вкладок.

На II-му Світовому З'їзді Українського Визвольного Фронту Провід Організації проголосив збірку на залізний визвольний фонд, назвавши його "Фонд Оборони України". Організація, яка ставить собі за ціль здобути волю Україні в боротьбі з такою потугою, як Советський Союз, а не годна зібрати протягом короткого часу одного мільйона доларів, не може бути трактовано поважно ані своїми, ані тим більше чужинцями.

Коли хтось з членства не заплатить своєї вкладки, про це знає скарбник і евентуально провід найнижчої клітини, але тут ми станули перед нашою громадою й чужинцями. Нашу пресу читають всі ті українці й чужинці, що мають з нами до діла й хочуть знати, хто ми і на що ми спроможні, яка наша сила. В цьому випадку /фінанси/ вони довідалися, що ми не такі, як вони думали та за яких ми себе подавали.

Досі наші противники в дискусії часто говорили, що ви - мовляв - бандерівці потребуєте тільки дати своєму членству наказ і вже є те, що вам потрібно. Таке досі вони мали про нас поняття, вони в це вірили. А тепер вони дістали дуже конкретний доказ, що так добре з нашим членством в дійсності не є. А це пішло з того, що ми навчилися легковажити наші обов'язки супроти Організації. Це нанесло Організації великі шкоди матеріальні і головню моральні.

Ще гірше у нас виглядає справа, коли є якась імпреза, річниця, організаційне, або загально національне свято, чи демонстрація, коли нам конечно показати свою силу. Тоді багато є таких, які думають, що без нього є кому прийти і він не потребує там бути і тому так бувало, що ми мало коли були гідно зарепрезентовані тоді, коли було потрібно. Все це сталося через легковаження обов'язків супроти Організації,

через затрату почуття відповідальності, через затрату почуття гідності члена Організації.

Тепер, коли ми перестали бути перекотиполем на чужих просторах в чужих краях, коли наше життя унормувалося й устabilізувалося, нам треба зайнятися собою, відновити себе духово, щоб ми відзискали свої колишні вартості та спроможності, які ми посідали, коли виходили з Краю.

Передовсім нам конечно підвищувати свій інтелектуальний рівень. Модерна наука поробила в останніх часах великі поступи й наше найбільш образоване членство лишилося далеко позаду, а що говорити про пересічного нашого члена. Нам конче орієнтуватися в найновіших світових здобутках.

Те, що ми лишилися позаду, причиною наших неуспіхів на молодіжному /головно на студентському/ і зовнішньо-політичному полях. Щоб мати притягаючий вплив на студентство й на нашу інтелігенцію, мусимо до них післати таких своїх людей, які своїм знанням можуть їм заімпонувати. До того потрібна бодай така освіта, яку має здібніший студент, а крім того багате начитання. Це ще важніше в праці на зовнішньо-політичному відтинку. Щоб нас чужинці належно прийняли, щоб перебрали від нас бодай погляд на московський загарбницький імперіялізм, мусимо до них відповідно промовити. Бо важливе не лише те, що ми чужинцям говоримо, але те, як ми говоримо. А досі в жадному звіті не подавано, щоб у якомусь терені проведено курси англійської, французької чи іншої мови народу, серед якого хочемо голосити свої ідеї боротьби за права українського народу. Не подано теж у жодному звіті, щоб десь проведено основний курс, чи вишкіл про завдання зовнішньо-політичної праці. Крім того у нас є загальне переконання, що чужомовну літературу ми видаємо тільки для чужинців.

Через вище обговорені й інші браки у нас, ми не можемо знайти потрібної кількості людей належно підготованих до праці серед молоді та серед чужинців. Тому наші успіхи на тих відтинках мінімальні, а це ж наші основні завдання на еміграції.

Побіч тих завдань не менше важливим є наш вплив на наше довкілля, на українську суспільність. Щоб їй успішно заімплювати наші переконання, робити українців визнавцями наших ідей і борцями за їх здійснення, нам треба мати якнайбільше людей серед громади, що мають належний авторитет у громадських організаціях, людей, які своєю поставою, солідною працею, чесністю, а особливо розумінням потреб громади здобували б нам симпатію серед найширшої спільноти. Ми маємо дбати про поширення рядів нашої Організації шляхом здобування призначення у громаді за нашу жертвовну працю для загального добра. Не критикою, не лайкою, а переконливою розмовою відбивати всякі напади з боку наших противників. У нас конечно утвердити засаду, що наші противники не є нашими ворогами. Ми мусимо шанувати погляди інші, ніж наші, коли хочемо, щоб люди шанували наші переконання. Не сепаруватися від наших противників, а йти між них і кожночасною присутністю між ними, своєю гідною поставою здобувати між ними прихильність. Звичайно в нас бойкотують всякі доповіді наших противників, мовляв, щоб не збільшувати їм публіки, що є зовсім мильною засадою. Треба йти і використовувати всі можливості, щоб речевими аргументами переконати противників про неправильність їхніх поглядів. Коли дискусія недозволена, як це звичайно буває, то можна відповідно формульованими запитам захищати переконання слухачів. Розуміється, що до такого виступу треба мати відповідне знання, а також, знаючи наперед про такий виступ, приготуватися до дискусії, переглянувши відповідні матеріали. При тому спосіб виступу мусить бути гідний і безпристрасний, бо тільки такі виступи збуджують респект і мають позитивний вплив навіть на противників.

З'єднування прихильників нашому рухові, це одне з немаловажних завдань нашого членства на еміграції. На жаль ми часто виглядаємо так, неначе б ми хотіли відштовхувати від нас навіть не лише наших симпатиків, але й членів.

Життя на еміграції і зумовлені ним форми дії Організації дозволяють багатьом вартісним одиницям з-посеред українського громадянства стати членами Організації. Це засадничо природні наслідки росту та впливу нашого руху і так це треба сприймати. Але багато з наших членів уважає, що тільки той є правдивим членом нашої Організації, який був членом в Краю. Часто вони послуговуються аргументом, мовляв він не хотів бути членом тоді, коли треба було наставляти свою голову на небезпеку, то й тепер йому до Організації повинні бути двері закриті. А справу належить ставити зовсім навпаки. Не всі можуть бути революціонерами й чесно поступив той, хто, чуючи, що він на революціонера не надається, не хотів тоді належати до Організації. Це багато чесніше, ніж вступати з амбіції до Організації, а потім, не видержавши, нашкодити Організації більше, ніж допомогти.

В крайових умовах Організація потребувала твердого характеру, який годен сповнити вимогу "ані просьби ані грозьби, ні тортури, ані смерть не приневолять тебе зрадити тайни". А на еміграції добрим членом часто може бути й той, хто тортур не видержав би, але зате він є добрим суспільним, чи політичним діячем і може принести багато більше користи Організації, ніж той, хто такі тортури в Краю витримав і не заломився. Розуміється, це мусить бути людина чесна, яка ніколи не сплямала своєї честі - ані особистої, ані національної.

Подібно трактуємо тих, які були членами Організації, але в часі її кризових моментів зневірилися й відійшли. Ми боліємо кожним заломанням людини, бо є моменти в житті людини, коли йому забракне сили й він не видержить проби життя. Але важливе те, як він в часі свого заломання поведився. Коли людина, колишній член Організації в часі свого заломання поведився чесно, ми вітаємо його з поворотом і зовсім не уважаємо його, через часовий відхід з Організації, за меншевартісного.

Ми щасливі, що у 50-ліття ОУН ми сміливо можемо сказати, що ми йшли правильним шляхом, пішовши з Бандерою; ми не потребуємо ані соромитися, ані не потребуємо завертати з обраного шляху, але це зовсім не повинно робити нас застрогими суддями для тих, що поблудили й, пізнавши свої блуди, хочуть завернути. Для нас це повинно бути стимулом стати якнайкращими членами Організації, щоб ми своєю поставою робили якнайкращу опінію для неї. Ворог докладає багато старань, щоб нас в очах нашого громадянства представити в найгіршому світлі, тож наша постава повинна бути така, щоб кожний, хто нас знає, не приймав ворожих підшептів. Наша гідна постава, це найкращий спротив ворожій агітації. Зробімо так, щоб ми викликували подив і пошану в усіх, хто має до діла з нами - так, як це роблять наші друзі у тюрмах і концентраційних таборах, які своєю поставою викликають пошану до себе не тільки у співв'язнів, але теж у сторожів, які часто над ними знушаються. Як на початку було сказано, наша Організація успішно пройшла пів століття найтяжчих труднощів завдяки твердому характерові нашого членства; нехай наш характер і наша постава будуть запорукою, що наша Організація ще й друге пів століття проживе і переживе большевицьке лихоліття переможно, довівши народ до визначеної на Першому Конгресі Українських Націоналістів мети: Самостійної Соборної Української Держави.

До актуальних питань визвольної політики в Україні

РЕВОЛЮЦІЙНИЙ ШЛЯХ ВИЗВОЛЕННЯ І Т.ЗВ. ПРАВОЗАХИСНИЙ РУХ

Революційна боротьба не є тотожна виключно з підпільною боротьбою. Неприхована боротьба може бути теж революційною, включно з такими акціями, що формально вміщуються в рамках т.зв. законів окупанта. Справу вирішує її цілеспрямованість. Це не є питання "легальної" чи "нелегальної" боротьби, але прихованої чи неприхованої. Це не є питання, чи ця або та акція вміщується в рамках "законів" /паперових/ окупанта, чи не вміщується, але йдеться про пляномірне розгортання революційно-визвольної боротьби, про нашу законність, про доцільність тих чи інших гасел, метод, шляхів. Вживати українську мову в Україні є формально дозволено, але фактично за це ворог переслідуює. Обмежувати боротьбу до дозволених паперовими законами ворога означає зводити її на манівці.

Планування і розгортання нашої боротьби відбувається з точки зору творення революційної ситуації в Україні, до якої ведуть шляхи явної і неявної боротьби.

Розгортати визвольну боротьбу в оперті на конституцію імперії, конституцію ССРСР і УССР, на Гельсінські домовлення, які стверджують статус кво імперії, на так звану ленінську національну політику, на заяви президента ЗСА Картера - означає узалежнювати її від чужостронніх сил, виявляти і унааявнювати хоробрих борців, які у пляні власнопідметної стратегії революції могли б покласти неопінені заслуги.

А по суті: скерувати визвольну боротьбу на шлях еволюційних перемін імперії і в імперії, гуманізації, лібералізації, демократизації імперії й режиму, що мало б довести до розвалу імперії і відновлення державної незалежності є самообманом, бо державу треба відвоювати збройною рукою, а імперію треба завалити силою!

Гельсінська Група в Києві - це безперечно героїчні і безстрашні борці, їх ідеалізм гідний подиву, але спирати визвольну боротьбу на підпис окупанта, чи на його облудні заяви - не доведе до мети. Вказувати на віроломність ворога можна і доцільно за поміччю анонімних заяв, фірмованих назвою загального порядку, але не є доцільно розтрачувати національну енергію, наразивши справжніх борців на десять років ув'язнення.

Ген. П. Григоренко як "уповноважений Київської і Московської Груп" заявляє, що він діятиме, спираючись на "основні положення конституції, здобутки жовтневої революції, ленінську національну політику", захищаючи "всі наші громадські та людські права"...Видавши "протест - заяву" від "Комітету захисту прав Людини при ООН", П.Григоренко, обороняючи татар у Криму, пише, що Крим "заселюється росіянами або УКРАЇНЦЯМИ"... Він відкидає і засуджує "протизаконні радянські дії", це означає, що "радянство" само в собі є в порядку, тобто "советський народ"...Він проголошує "Доручення Гельсінської Групи в Києві" дані йому "як видатному захисникові руху за громадянські права і демократичні перетворення в Радянському Союзі." Коли цей факт "доручення" доповнити тим, що ген. П.Григоренко є почесним президентом русских комбатантів, співробітником єдинонеділимського "Новое Русское Слово" і співредактором "Континенту", то під омофором американських чинників виростає нова власовщина, сперта на дві гельсінські групи: "Київську і Московську". Він заступає обидві.

Звернення "Київської Групи" одночасно до Плюща, щоб він як активний відомий поборник "правозахисного руху в ССРСР став на допомогу

ген. П.Григоренкові, вводить чергове баламутство в українську громаду, як і в кола західного світу, наче б то неокомунізм, неомарксизм, "справжній ленінізм" Плюща був базою боротьби за визволення України.

Цей факт, що позиції усіх російських дисидентів від Сахарова до Солженіцина й Амальрика та Буковського, а тепер теж і Григоренка та Плюща є протиреволюційні, з аргументацією про неможливість революційної боротьби, підтверджує правильність політики детанту, є на руку у принципі політики Кремля.

"Легалістична" тенденція має взяти гору, революційна має бути засуджена як нереальна.

Таким чином має формуватися на чужині з нових емігрантів нова презентація України, в сенсі політичного цілеспрямовання - русофільська, проленінська, а в сенсі стратегії визволення - "легалістична", з орієнтацією на "Шелеста"...

Важно відмітити, що акутною є більше справа шляху визволення як самої мети, бо тут і там Григоренко і Плющ заявляються за Українську державу, але постійно відкидають революційний шлях визволення. В основі це виходить на одне: бо без революційного шляху немає відвоювання УССД. Квестіонувати право на незалежність України в епосі унезалежнення африканських племен, було б дивоглядом. Тому, шлях визвольної війни є заперечуваний, що є тотожним на ділі зі запереченням самої мети, якої не досягнути інакше як зброєю.

Об'єктивно політична концепція П.Григоренка, яка знаходить своє віддзеркалення і підтвердження в опортуністичній групі т.зв. Українського Демократичного Руху, що складається з "двійкарів", лівого УРДП, лівого УНДО і групки "професіоналістів", не є небезпечні Москві, бо є повним протиставленням революційній ОУН, революційно-визвольній концепції визволення.

Це є дві окремі справи, коли, наприклад учні чи студенти в школах вимагають української мови навчання і вживають різні аргументи для цього, /пригадуємо: шкільну акцію ОУН на ЗУЗ проти полонізації!/, а зовсім інші вимоги в школах включати в систему засобів "демократичних перетворень" в імперії при запереченні і поборюванні революційного шляху визволення. Кожне і найдрібніше досягнення в боротьбі проти окупанта є стартом для дальшого змагу, тиском народу на загартника.

Але це є два протиставні положення: а/ вростання в чужий державний, соціально-політичний, економічний і культурний організм і б/ поборювання його різними засобами. Поправляти, корегувати, поліпшувати систему чи її у засаді валити?! Залежно від засадничого цілеспрямовання відносної акції /страйк, боротьба за хліб, за зниження цін, за актуальні життєві вимоги/, вона /акція/ є революційного, чи реформістського характеру. Страйки, організовані комуністами у Франції, змагають до зміни СИСТЕМИ, страйки в Німеччині - до виправлення несправедливості /соціальної/ при збереженні системи. Страйк, організований російськими антикомуністами-імперіялістами змагатиме до збереження імперії, а зміни лише режиму, який є причиною страйку для москаля, а страйк організований нами, змагає в остаточному політичному спрямуванні до завалення зарівно імперії, як і її режиму, бо режим пов'язаний з імперією, з окупацією з боку нації поневолюючої нашу землю. Кожну акцію ми розглядаємо під кутом революціонізації народних кіл.

Якщо "правозахисний" рух поневоленого народу, в УССР чи ССРСР, ставить собі метою захищати паперові закони ССРСР перед насиллям над ними окупанта, який є творцем тих "законів" і свою дію обмежує до рамок конституції, то він не узглядає найважливішого:

а/ - "правозахисний" рух в Росії стоїть лише за поліпшення його - москаля - особистої позиції /у різних відношеннях/ при ненарушності імперії, тому Сахаров й десятки москалів-захисників Гельсінських домовлень на волі;

б/ - "правозахисний" рух українця в Україні має основну вимогу - національна незалежність, передумова всяких прав і вольностей людини-одиниці - і тому Лук'яненко, Тихий, Руденко й інші засуджені по 15 років позбавлення волі...Отож облудою є змагатися за здійснення конституційних "прав" в УСССР-СССР, творячи т.зв. правозахисний рух, бо в своїх засновках конституція ССРСР є конституцією імперії, - моно-партії - суверена; советського народу /тобто російської супернації/ суверена; ген. прокурора ССРСР і т.п.

Так званий правозахисний рух можна розуміти абстрактно, як оборону правості, права як такого, природного, Божого чи оформленого в певних універсальних міжнародних формулюваннях, не зв'язаних з даною державою-імперією і її системою.

Але у нашому випадку йдеться про т.зв. правозахисний рух, який в основу своєї правової дії ставить фіксовані в актах окупанта, в його конституції, в його міжнародних домовленнях, зобов'язання.

Природне і Боже право признає за кожною людиною, за кожною нацією їх свободу, інтегральність і незалежність без обманливих обмежень, без контрадикції, без ОБЛУДИ. Воно стоїть закономірно за розвал імперії, за ліквідацію терористичного тоталітаризму, насилля над нацією і людиною-одиницею.

Боротьба за такі права нації проти окупанта може бути успішною лише за поміччю революційних метод, революційного шляху. Опертя її на існуюче, фіксоване в конституції право, "права народів і одиниць", у конституції /монопартійної тоталітарної/ імперії, на згоду проти-річчя між стверджуваними, уніфікаційними, інтегральними правами імперії - і - фіктивними правами республік, яких право на вихід є заперечуване визначенням в конституції як суверена імперії советський народ /тобто російську супернацію!/, при суверенітеті централізованій в Москві монопартії, при суверенному централізованому в Москві уряді, при суверенітеті ген. прокурора /КГБ/ - є самообманом, бо ще ніяка імперія світу добровільно не здала своїх імперіальних позицій.

Так само опертя боротьби на згоду гарантовані в "конституції" /монопартійної тоталітарної/ імперії права людини-одиниці переочує апіорне обмеження вже в конституції прав людини-одиниці евентуальною суперечністю їх з інтересами советського народу, комуністичної партії чи з інтегральністю ССРСР.

Зрештою, права людини - одиниці поневоленої нації вже згори є обмежені позбавленням найважливішого права на національно-державну незалежність, на відділення від імперії! Гарантування конституцією суверенних понаддержавних прав за компартією з центром в Москві у принципі заперечує ще й додатково якраз самою вже конституцією усі права націй і одиниці - людини. Тому т.зв. правозахисний рух базований на згоданих суперечностях імперіальних законів, імперіальної конституції - зводить боротьбу на фальшиві рейки і створює фальшиві ілюзії, наносить зайві жертви, які корисніші були б в комплексі революційної боротьби.

Відклик до підписаних імперією міжнародних договорів і опертя на них боротьби теж не доводить до мети, бо імперія в договорах запевнила собі згори гарантію ненарушності її кордонів, визнання її інтегральності, а якраз боротьба поневоленого народу йде за завалення імперії. Тож у цих договорах проти-річчя між згоду визнаними правами людини завжди є в користь імперії, бо визнання її непорушності означає автоматично обмеження згл. позбавлення прав людини - її найважливішого управління як передумови здійснення свобод кожної людини - НАЦІОНАЛЬНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ, що у засаді суперечить визнанню імперії.

Захід пішов свідомо на визнання цих протиріч у Гельсінських договорах, щоб лише досягнути "мир", а дехто теж у переконанні, що російська імперія держить "порядок" на величезних просторах, а тому буде "легше" торгувати з великим комплексом, як з окремими суверенними націями. А ще дехто хотів би мати імперію для стримання /неіснуючої тепер/ жовтої небезпеки, забуваючи, що ніколи в'язні не боронитимуть своєї тюрми навіть коли б на зміну чорта йшов люципер.

З цих й інших причин т.зв. правозахисний рух може мати деяке виправдання серед російських дисидентів, але не серед борців поневолених народів.

Проте ж, якщо він серед поневолених народів продовжується, в даній ситуації окупант може в певних справах піти йому на зустріч, щоб показати, що такий "конституційний" шлях є "успішніший" як революційний, який у принципі заперечує змаг за "здійснення" конституції як абсурдну ціль.

Як натеper, то Гельсінська група в Києві варварсько розгромлена з найжорстокішими засудами, що вказує на те, що "інтерпретація" Руденком чи Лук'яненком конституції імперії і гельсінських домовлень в поневоленій країні наближується до існуючих власнопідметних цілей визвольної боротьби, за що окупант накладає лише найвищі карі. Пригадаймо кару смерти для Лук'яненка в 1961 році за його вимогу "виходу УССР з СССР", покликаючись на конституцію.

Революційний табір в Україні не може нікому заборонити змагатися за права України такими шляхами, якими хтось прагне, але наш табір має свої шляхи, що їх уважає доцільними і займає критичну чи негативну поставу до таких шляхів, які не ведуть до мети, хоча є стосовані найшляхетнішими і найбільш ідейними постаттями. Суттєве: хоча центральна мета, головне метове призначення - УССД тотожне в Лук'яненка і товаришів з нами, проте ж наша концепція визволення /революційний шлях/ - інша. Не можемо знецінювати ідейної наснаги і жертвовності членів Київської Гельсінської групи, як теж їх бажання відкрито висунути і персоніфіковано заступати ідеї української державности, їхнього в моральному сенсі мобілізуючого прикладу, але цей шлях до визволення не веде.

За певних умов наша критика /як вже було сказано/ їхнього шляху може примусити окупанта в дечому поступитися цій "легалістичній" течії, щоб в той спосіб відвернути увагу народу від революційних методів боротьби. Цей вахляр може вагатися раз сюди, раз туди, раз менший, раз більший терор, бо вахляр є контрольований окупантом. НЕП і "українізація" в двадцятих роках були консеквенцією не відклику до "конституції", до "законів", але наслідком повстань і зброї, революційної боротьби.

Форма боротьби Гельсінської Групи, не зважаючи на найкращі інтенції її учасників, ідеалістів-патріотів, не є шляхом визволення, хоча позитивних елементів моральної мобілізації їй відмовити не можна, лише зброєю можна досягнути самостійність. Іншого шляху немає!

Б.Підмогильний

"Мета Українського Національного Визвольного Руху - вихід України зі складу т.зв.СРСР і створення незалежної демократичної української держави..."

Із "Клопотання" 18 українських політичних в'язнів - представників Українського Національного Визвольного Руху - до ООН.

Сергій Бабич, Анатолій Берничук, Іван Гель, Іван Ільчук, Віталій Калиниченко, Левко Лук'яненко, Микола Матусевич, Мирослав Маринович, Василь Овсієнко, Зорян Попадюк, Василь Романюк, Петро Рубан, Микола Руденко, Олекса Тихий, Андрій Турик, Богдан Чуйко, Юрій Шухевич, Олесь Бердник.

Ярополк Богослов

КЕРІВНИК КАДРОВО-ОРГАНІЗАЦІЙНОГО СЕКТОРА

НАПРЯМ НА ЧЕРГОВИЙ ЕТАП

/Семафори і дороговкази/

ОУН 50 років у боротьбі

Минулого року ми урочисто відзначили 50-ліття постання і боротьби Організації Українських Націоналістів. До тих роковин ми пройшли через випробування в тяжких боях, через нелегку працю в буднях. Наш ювілей тим дорожчий, бо шлях до нього позначений семафорами боротьби від Городка і чину Лемика і Мацейка, від смерти Коновальця до всенароднього здвигу УПА, від бою в Білогірці і скритовбивства в Мюнхені до незгасних рядків, що писані кров'ю в катівнях: "Умирати - пімстити! У світі цього стає перед нами зрозумілою вічна, як совість праістина, що попереду нам найтрудніші судилися іспити, ті що народові складав і далі складатиме кожний член ОУН.

Це збагнув народ, вихований на традиціях ОУН-УПА, на державницьких традиціях 30-го червня 1941 року. В унісон возвеличують роковини ОУН слова представника Нескореної України, Івана Геля, які прозвучали патосом ОУН на залі московського судилища: "Найвищим законом і судом для мене є Бог і Україна, моя незламна, незаплямована честь. Я син України і в своєму серці понесу як найсвятіше: долю мого народу, його біль, тривоги і муки. Я жалю лише за одним, що дуже мало зробив, щоб глибше і ширше порушити ті ідеї, винести їх на ширші простори України і зусиллям всього народу втілити в життя.

І все таки я твердо вірю /заявив Гель/, що марно тут, що ні залізні ґрати, ні концтабори, навіть смерть не спроможна вбити цих ідей. Вони вічні, як вічний і незламний мій народ!"

І сьогодні з історичної перспективи треба ще раз глянути на ті основи націоналізму, які перейшли крізь гарт 50-річчя і становлять собою міцну, мов граніт, ідейну підставу ОУН, а ними є ідеологія і кадри ОУН.

20-ті роки - початок 30-их були блискучим періодом в розвитку націоналістичної духовності. Був це період великих дерзаних, активної дії, певності, широкої концепційності. Над націоналізмом вітав дух історичного покликання. Націоналістична ідеологія піднесла серед народу чуттєве горіння на рівень жертвної тривкої свідомості і вилонила лицарські кадри в Орден трьох літер ОУН. Це дало змогу націоналістам, коли прийшла вогненна проба 1941-50 рр., не лише мужньо вмирати, але й витримувати десятиліттями вистояти у смертельному бою у ситуації надзвичайно важкій.

П'ятдесятилітній період діяльності ОУН став життєвою пробою для націоналістичної ідеології і якості членських кадрів. Життя показало, що наша ідеологія, якщо йдеться про її основні істини, і одержимий нею актив членських кадрів ОУН, історичну пробу витримали. Організатором славного історичного процесу ОУН виступає виразно - одуховлена людина, з її найвищим прагненням, ідеаліст, той, що знає потреби життя і в дусі цих потреб виявляє велику волюву напругу аж до самозречення. - Цей тип людини є творцем історії і виплеканні такого типу людини присвятив себе український націоналізм, згл. Організація Українських

Націоналістів. Наскільки успішно - про це свідчать незабутні постаті: Біласа, Данилишина, Бандери, Шухевича, Легенди і тисячі інших до смерті відданих національній справі борців.

Як і раніше, так теж і на сучасному етапі життя і боротьби української нації ідеалісти з-під стягу ОУН є організаторами історичного визвольного процесу. Це передові кадри ОУН в Україні та в українській діаспорі. В їхніх дужих руках є бойовий прапор ОУН. Під тим чистим і несплямленим прапором кадри ОУН творять непереможну українську силу, авангард української національної революції. Святкові відзначення 50-ліття ОУН виявили силу потенцію ОУН й масову підтримку Організації збоку широких кругів української еміграційної спільноти.

Розбудова власних сил - перше наше завдання

Але до велетенських завдань, які стоять перед Організацією в процесі революційної боротьби з метою розвалу московської імперії і відбудови української держави треба великої сили, незмірно численних ідейних, дисциплінованих і відданих справі кадрів, далеко більше, якими диспонує сьогодні Організація, треба матеріальних засобів для розгортання нашої дії і боротьби. Революційний процес в Україні розвивається прискореним темпом, дозріває і стають пекучі й невідкладні завдання не лише вести боротьбу, але бути вже готовим до війни. Тому прискореним темпом треба організувати і виховувати нові кадри, з більшою посвятою і зусиллям збирати фонди. За п'ять років ми не спромоглися зібрати одного мільйона доларів на Фонд оборони України, а один мільйон доларів мусів би бути збираний щорівно, щоб в новому динамізмі, характеристичному для ОУН, розгорнула свій марш українська революція. Скрізь, скрізь нам треба залізних духом людей, щоб бути готовим до того, щоб не дати ніде, нікому і нічого за нас вирішувати. Справедливий і правий лише той, хто має силу, хто перемагає. Тому розбудова власних сил стає для нас категорією начального порядку, від якої не можемо відступати ніколи і яка завжди визначатиме стратегію і тактику Організації Українських Націоналістів.

У нашому часі, щоб бути гідними великого спадку, моральних здобутків епохи - 50-ліття ОУН, нам треба долати очищуючим методом усе, що замулював, заничишував час у тісній частині Організації та її кадрів, яка силою обставин і свого призначення діє в країнах вільного світу. Йдеться про реставрацію ОУН до повної гідності, йдеться про цілковите моральне відродження членства в душі ідеалізму й героїки життя. Стан, в якому знайшлася Організація та її кадри закордоном, може і мусить бути кращий. У своєму родинному крузі ми, члени ОУН маємо право і обов'язок критично глянути на себе. Тут і там, є такі чи інші вияви, факти, як намул чи окиснення в наслідок діючих проти ОУН різних чужих течій, а зокрема збоку ворога, який безнастанно продовжує свій плян на знищення ОУН.

Гордістю цілого українського народу була ОУН, була УПА. Крайові автори з пієтизмом мовлять про УПА, як про національну армію, і про її дії, як про всенародне повстання. І тому все, що ініціювала, що робила ОУН - було всенародним. Погляд, що його спритно тепер поширюють противники ОУН серед нашої спільноти, окреслює всенародним те, чого не ініціює, чого не робить ОУН. В наслідок цього дехто використовує громадський сектор, творяться різні ад-гок комітети з участю наших активних членів, які виконують там важку і кропітку роботу під головуванням кар'єровиків, нерідко з противних для ОУН середовищ.

Націоналізм зі своєї природи є максималістичний. Тому ми не шукаємо співпраці коштом компромісів нашої ідеології. Українська бо сила, сила ОУН будується не на комбінаціях, а на чистому і ясному ставленні справи боротьби. Співпраця революційного табору з пацифістами, з еволюціонерами - неможлива, бо тоді компромісує революціонер, а не еволюціонер. Тільки на дуже високому моральному поземі може націоналізм, може ОУН розбудувати власні сили - і найменша фальш захитує лави, руйнує здобутки і вносить маразм.

Повінь грязі, що ним ворог безнастанно обливає ОУН, поширив страх, який опанував деяку частину вільних українців, які не мали стику з Організацією в часі її двофронтової боротьби, а ненависники ОУН не мають прямого і тепер. Наші політичні опоненти черпають з московських джерел цю грязь і на свій лад оплюгавлюють ОУН. Страх перед ідентифікацією себе з ОУН наявний навіть у декого з нас. Не виключене, що саме й тому в центрі уваги декого з нашого активу якслід не стоїть Організація, немає так конкретного відважного захисту не тільки ідей, але й самої ОУН. До того помічається, що героїчна мораль починає в декого зникати. Забуваються великі дні ОУН, великі подвиги, велика мета і поривання в тих, які обросли достатками, а окрушини віддають Організації, тій Організації, якій тисячі віддали життя. А що деякі ніяковіють, коли їх пов'язують з ОУН, це теж правда. Стоїть питання чому? В минулому був час і була й конкретна потреба для життєвих інтересів ОУН, її всеобіймаючих впливів, і так ми всюди просякали, все намагалися опанувати, мати всюди наш вплив. Покликали до життя і розбудували ОУВФ. Вздовж цілого пенетруючого процесу деякі губили ОУН, підмуровуючи інші фірми, які не мають властивостей ОУН. Наші ОУВФ є нашою силою і нашою турботою. Матеріально ОУВФ багатіють, а ОУН, що має вести важливу роботу, якої ніхто інший не зробить, не має досить фондів. Чи можна стан поправити, коли є втеча від ОУН? Ми творили і підтримували інші громадські організації, щоб вони фінансово і дієво допомагали Організації. Заслугує на признання, що наші члени солідні в праці в ОУВФ, на громадському відтинку, однак й не менш солідними вони мають виявлятися в праці для Організації, якій належить першість, якщо брати під увагу ієрархію завдань члена ОУН. Існуючий добробут не сприяє дієспроможностям Організації, хоч властиво повинно бути навпаки. Заходи в напрямі збагачування себе навипередки іншим, намагання швидко і люксово влаштувати свій побут, починає серед членства, в тому молодого, видимо послаблювати потенцію Організації, якій виділяється рештки часу, зусилля й одробини фінансів. Не рідко в щоденному житті члена переважають другорядні справи.

Відсутність героїчного чину чи психологічної готовості для справ і завдань Організації перетворює ідеологію в пусту напушисту фразу. Пасивність і панування фрази можуть підважити конкретну форму націоналістичного руху. Рух сильний не кількістю, а якістю. Якість наголошувалася в самих початках заснування ОУН.

Мораль героїчного чину чи психологічної готовості до нього підноситься і розвивається ідеологією українського націоналізму, і небезпека для ОУН лежить у захитанні цієї первинної основи, в якій з'єднуються найтісніше життя з ідеєю.

Той, хто не здатний до жертви, до напруження своїх духових і фізичних можливостей в системі ОУН, той уже не націоналіст і усунення його принаймні на периферію націоналістичного руху є життєвою konieczністю, щоб уникнути ганґрени для цілого організму.

Як не буде сильною ОУН, будуть слабими всякі формації: наші фасади, суспільні і молодечі організації, культурні і наукові інституції. Якщо наші члени, речники Організації у фасадах, установах і в інституціях будуть дотримуватися там постанов Проводу й займатимуть тверду поставу, вони спрямують в корисному напрямку їх діяльність на службу інтересам української визвольної справи, скріплять в них наш ідейний вплив та повагу і респект до Організації. В противному разі, членів-речників, які нехтують постановами Проводу треба, позбавляючи мандату, відкликати, а їх місце обсаджувати іншими, здисциплінованими членами.

З великою кількістю активу ми погрузли, заангажувалися в праці на громадському секторі і тому бракує людей навіть на обсаду проводів в організаційних клітинах на різних шаблях. Замало є наших людей заангажованих на крайовому відтинку, відтинку СБ, зовнішньому відтинку, на відтинку виховання юнацтва ОУН. Це вимагає кардинальної ревізії. ОУН має бути в центрі уваги членства у всяких аспектах. Не було б ОУН, не було б прапору, не було б могутньої національної течії, не було б політичної твердості. Суттєвим для нас є повернути гідність Організації, починаючи з одважного голосу: "я націоналіст, хай той, хто не націоналіст соромиться, що він не націоналіст."

ОУН для України - наші кадри

Вся структура і усе членство ОУН - має бути головно і в першу чергу для потреб України. Наша ціла діяльність має бути зорієнтована на Україну. Для нас першочерговими - не КУК, УККА, ЦПУЕН, СУОА чи СУБ і ін., а наші власні організаційні потреби. Треба розглянути та уплянувати як використати широкий громадський вахляр для Організації, для справ, які вона веде. Головним і першим завданням нашого членства є розбудувати ОУН, розбудувати АБН, розбудовувати ОУВФ, а щойно на кінці установи, в яких ми є одними з партнерів. Всі форми діяльності спільноти там, де ОУН досягає вирішальних впливів, мають служити визвольній боротьбі.

Передумовою успіхів в нашій роботі є сила духу Організації, відчуття, що ми маршуємо, йдемо вперед. В тому відношенні необхідна мілітаризація кадрів; їх духовна мобілізація; необхідно в Організації ставити відповідних людей на своє місце. Для цього треба провести верифікацію усього членства й уточнити, хто та яке завдання в Організації зобов'язується виконувати.

Ставимо наголос на оперативність усіх кадрів, на активність та оперативність проводів на усіх шаблях. Актив мусить мати зв'язок з Проводом. Постанови Проводу треба довести до відома членства; членство має все знати і то скоріше, заки протече щонебудь до нього окружною дорогою, нерідко почерез противників чи політично незаангажованих людей. Інформативний листок Організаційної референтури має це завдання сповнювати.

Членство повинно знати і розуміти, що ми в боротьбі. В тому напрямі наставляти психологічно наші членські кадри. Війна нас не сміє заскочити. В неспокійний час, напередодні другої світової війни, а такий неспокійний час є на політичних обрідях сьогодні, ми краще були готові. Тоді в Україну пішли люди, які знали військову справу та організаційні завдання.

Все це разом заакцентовує справу кадрів, їх належного вишколу та залучення їх всеціло до оперативної роботи. Сходини і вишколи членства - метода його морального переозброювання, втримування його в готовості і дії. Організація нікого не виписує на пенсію. Для кожної віко-

вої категорії члена є в Організації специфічні завдання. Враховуючи досвід і стаж членів пенсійного віку і час, яким можуть вони диспонувати, Організація кладе велику відповідальність на своїх сеньйорів. Для них відкриті місця в проводах і для конкретної практичної роботи на відтинку крайовому, СБ, зовнішньо-політичному, публіцистичному, виховному і інших.

Дбати про кадри та їх розбудовувати, це першочергове завдання Організації. В процесі міграції членства по великому ісході з України багато наших членів з суб'єктивних і об'єктивних причин порвало зв'язок з Організацією. Інші відійшли в часі ідеологічних ферментів, які потрясли Організацію в часі відомої диверсії ЗП УГВР і "двійки". Деяка частина відійшла від Організації на тлі персональних відносин, уклад яких міняється не рідко внаслідок змін на верівних постах організаційних клітин. Під впливом живого процесу національного відродження і боротьби в Україні, що основані на традиціях і ідеях ОУН - УПА, цілий ряд кол. членів зголосили своє бажання поновити членство в ОУН. У пов'язанні з великими роковинами ОУН, Провід ОУН прийняв рішення піти назустріч бажанню тих, які хочуть повернутися в ряди Організації. До тієї справи підходити селективно та індивідуально. Кожний терен рішатиме про повернення членських прав зголошеним особам, які на даному терені живуть, але кожную таку справу треба подати до апробати Проводу ГД через кадрово-організаційного референта. Йдеться тут не про рядового члена, але такого, який був на високому організаційному становищі, вгору від області починаючи. В цих заходах привернення до Організації кол. членів брати до уваги наддніпрянський аспект, підкреслюючи тим соборницький характер ОУН. Якщо відомо, що людина, яка зголошує бажання повороту до Організації, не має для цього даних, їй не поновлювати членства, але зручно цю справу обійти, уможливити їй працю в системі Організації Українського Визвольного Фронту.

Цінний, але закопаний талан Організації, це жінки, члени ОУН. Ми не врахували власного досвіду боротьби в Україні, ні досвіду революційних рухів інших народів, де важливу роль відіграли жінки. І навіть сьогодні наша силова потенція була б чи не вдвічі більша, якщо б справа організаційної мережі жіночої сітки ОУН не була в нас злегковажена, занедбана. В Організації жінки рівнорядні правами з чоловіками. Вони можуть займати всякі організаційні пости і виконувати усі ті завдання, які виконують чоловіки. Але жінка на видному у нас організаційному становищі є "раритасом". Терени не сприяли організуванню жіночої сітки. Жінки-члени ОУН, не знайшовши місця в Організації, заангажували себе до праці на інших відтинках громадського життя, не рідко в установах, які не є нам прихильні, що більше, не скривають своєї ворожости до ОУН. Пора справам жіночої сітки дати належну увагу, дати підтримку заходам жіночої референтури в розбудові жіночої мережі на всіх теренах. Велика частина молодих членкинь протягом останнього десятиліття увійшла в Організаційну мережу. Вони мало діяльні через відсутність розбудованої згори вниз окремої жіночої мережі в системі кадрово-організаційного сектору. Треба признати, що жінки завжди дуже сумлінно сповняють обов'язки, які приймають на себе, дають докази надзвичайної посвяти організаційним справам. Активна жінка в Організації викликає творчий фермент, пориває до діла докідля, підносить горіння справою членства до найвищого градусу, а цього Організації позбавляти не можна. Тому приймімо жінок-членів Організації, як рідних сестер, як подруг, які не менше від чоловіків /напевно чуттєво сильніше/ переживають важку долю своєї нації і прагнуть та можуть дати вагомий вклад в боротьбу за визволення України.

Молоді наші кадри

З метою розбудови кадрів звернімо увагу на цю частину дозрілої націоналістичної молоді /а такої є 80%/, що вийшла із родин нової української еміграції, а не перейшла крізь виховну систему юнацтва ОУН. Віком вони до юнацтва не пасують. Опрацювати для них дворічну ідеологічно-вишкільну програму, організувати у звена всіх тих, які по дусі націоналісти та виявляють симпатії до нашого руху, до ОУН. За час дворічного вишколу і практичних проб і дії в системі нашого руху, усіх надійних і перевірених переводити в члени ОУН. За такими молодими кандидатами в організовані симпатиків або й члени Юнацтва ОУН /однаково хлопцями і дівчатами, молодими чоловіками і жінками/, треба розглядатися і поза наші фасади, в інші середовища, проломлюючи бар'єри земляцтва чи конфесійності, що наявні в багатьох місцях.

Кадри ОУН старіються, а молодь уникає обов'язків в ОУН. Тому на справу організованих молодих симпатиків, а зокрема на справу Юнацтва ОУН необхідно звернути увагу і прийняти її як пекучу і суворо-зобов'язуючу постанову Головного Проводу. Тим справам у нас не присвячено потрібної уваги в минулому і тому існує криза кадрів. Справа допливу молодих сил, є справою життя або смерті ОУН. Хто з нас хотів би сидіти на тризні по власній Організації або думати - хто буде останнім її могиканом? Життєдайні сили: ідеї ОУН та її багата спадщина, якої не має ніхто, крім нас, є в наших руках. Чар-зіллям, за яким тужитимуть, якого шукатимуть молоді юнаки і дівчата, буде завжди ОУН, якщо оживуть серед нас самих легенди ОУН-УПА, якщо ми самі, усі ми, визнаватимемо пріоритет ОУН в кожному відношенні.

Молодь цікавиться Україною і рветься до праці, але не завжди знає, як її вести. Тому необхідно в кожній країні, де діє ОУН, організувати власний "Вест Пойнт" в системі юнацтва і поза нею з молодим нашим членством. Центральні і теренові вести вишкіл молодих кадрів, школити пробоївників українського націоналізму. Окремо організувати вишколи молоді по лінії їх зацікавлень для праці в СКС, СБ, для зовнішньої роботи, а також і в першу чергу провідників української молоді. Для ідейної та військової заправи молоді використати запрошення нашої молоді з Ізраїля до кібуців. Духом мілітаризації треба виповнити молодих членів і юнацтво, а це значить - включити в акцію, в боротьбу, в чому заангажована Організація весь час її 50-річного існування. Не ставмо перед молоддю таких далеких перспектив, що виховується її для далеких майбутніх планів. Молодь виховуємо для сьогоденних завдань, для боротьби, яка існує, для акцій, які на потребу дня, для революції, яка ведеться етапами, включно із сучасним і яка наближується до зриву, до всенароднього збройного повстання. І тому кожний військового віку член ОУН і юнацтво мають знати елементарні військові справи: впоряд, зброю, теренознавство - загально військове знання щонаймені на підстаршинський ступінь. Інша важлива і дуже актуальна справа - навчити, щоб наша молодь працювала безкоштовно для Організації, або за мінімальну оплату на прожиток повнила рік часу Службу Україні, про що мова була давніше.

У виховній програмі включити акценти, які не раз дотепер з'ясовував голова Проводу ОУН, а саме:

"Виховання молоді треба вести одночасно такими лініями: вирощувати і плекати благородні людські риси, прикмети, чесноти - ідеалістичні, альтруїстичні, противигідницькі, протигедоністичні, й вирощувати націоналістичні, героїчні чесноти - самопосвяту, саможертву за Вітчизну, "за друзі своя". Допоміжним у вихованні буде завжди мілітаризація молоді, військовий дух, дух дисципліни, суворости, порядку, послуху, пошана до старших, суворости звичаїв."

Зацікавлення молоді Україною, скеровують її на шлях туризму, що є очевидно природним явищем. Але туризм то двосічна зброя в наших і у ворожих руках, дає користі і має негативні наслідки. А що навряд чи зможемо цей рух поїздки молоді в Україну гальмувати, то необхідно над цим рухом тримати нашу руку, його контролювати та унапрямувати. Молодих треба освідомити, які є негативи і небезпеки збоку туризму, доказуючи, що туризм нашої молоді в Україну буде корисний тоді, коли їхатимуть підготовані нами люди. Нашим старшим кадрам не радимо їхати з візитою в Україну, бо існують небезпеки, на які наражуються члени. А хто злегковажить нашу пересторогу і створить собі проблеми, він не може робити закидів Проводові, що не було в справі поїздки в Україну, ніяких вказівок-пересторог.

Добровільним вступом у ряди ОУН кожний член прийняв всі зобов'язання, які з цього походять, в цьому зобов'язання бути жертвним, значить сплачувати членську вкладку, оподаткування, складати пожертви на Визвольний Фонд, Фонд оборони України, підтримувати пожертвами організаційну пресу, жертвувати на фонд АБН і т.п. Висота членської вкладки є однакова для всіх членів на даних теренах, але оподаткування та висота пожертв на різні організаційні цілі має завжди бути вимірювана особисто кожним членом до рівня своєї маєтності, бо це показ ідеалізму людини. Хоч прикре це, але правдиве, члени, які ледве в'яжуть кінці з кінцями, витрачають на прожиток стільки, щоб прожити, такі складають вищі суми пожертв на Організацію, як інші добре ситовані члени, власники підприємств, магазинів і всякого іншого рода "бізнесів." "Вдовина лепта" характеризує, на жаль, жертвність членства, тягар якої несуть малозаможні, а окрушини з бенкетного столу струшують для Організації заможні члени. Значить неоднаково несуть на своїх раменах тягарі Організації; малозаможні більший, а заможні відносно менший, чим кривдять і своїх друзів і Організацію. Для здійснювання своїх завдань Організація потребує фондів. В тому відношенні члени ОУН мусять самі бути високожертвні, як також бути організаторами фондів на цілі ОУН серед найширших кругів української спільноти. І від неї вимагати датків, але не відступного, а відсотково до маєтності особи чи установи-інституції. Наш нарід є жертвний, знайти відповідний спосіб і підхід до нього, це справа, яку треба нам дбайливо розв'язувати.

Подруги і Друзі! Вам представлено ряд думок і проблем, що були предметом програми останнього пленуму Проводу ОУН. Усі вони хай послужать Вам за напрямні в праці нашої Організації, яка слідуватиме. Основним тут було питання кадрів та їх оперативності. Наші кадри - це сила і потуга Організації, якщо в них є воля змагати до ідеального, до максимального стану і оперативності, що завжди було Організації на потребу. І знов - ледачі, деактивізовані кадри - це руїна Організації, руїна здобутків ОУН, руїна власних ранших внесків кожного члена. Хай руйнується Комуністична партія Советського Союзу, бо її ідеї збанкрутували, відкриваючи тріщини в імперії, яка розвалюється. Наші ідеї здали історичний іспит, наша боротьба непереможна, бо оперта на праві, правді і справедливості. В роковини 50-ліття ОУН ми зглибили суть нашого життя і боротьби, а разом з тим оновили, відродили свої сили в багатющому джерелі минулої спадщини ОУН, якої не сміємо розтратити, змарнувати, а помножувати нашим дальшим вагомим вкладом праці і жертвності. Згідно з традиціями ОУН - УПА, заакцентуймо тепер з усією силою, що ми націоналісти. Акцентуймо не словами, а ділом. Тим відродимо гідність Організації серед всієї української спільноти, відродимо силу ОУН.

І.Горненко
Керівник Сектора Внутрішньої Політики
і Громадських Справ

НА ВНУТРІШНЬОМУ ВІДТИНКУ

/Внутрішньо-політичні, церковно-релігійні й громадські справи/

1/ Загальне положення

В боротьбі українського народу на Батьківщині і в житті українських поселень на чужині 1979 рік приніс деякі дуже важні та різкі зміни, які впливатимуть на розвиток внутрішньої політики нашої Організації в наступному 1980 році, або навіть і в наступних роках.

В Україні 1979 рік позначився непослабленістю зусиль широких кругів українського народу в ділянці оборони своїх національних і громадських прав перед наступом московського імперіялізму, включно до права на самостійність і суверенність. Ці зусилля виявлялися сливе кожного дня в різних місцевостях України у виступах тих, які розгортають відкриту протирежимну й протиімперіальну дію, а рівночасно й у праці тих, які ведуть визвольну дію з укриття. Якраз 1979 року в Україні появилось багато таких матеріалів і документів, які відкрито й безпосередньо навітлюють основні цілі змагань українського народу, природу та основні заміри московської імперіальної політики в Україні, і спільні інтереси уярмлених Москвою народів у боротьбі проти Москви. А все це підказує і переконує, що - незважаючи на важкі переслідування та чимраз то частіші прояви фізичної ліквідації борців за національні й громадські права, Україна наближається ступнево до етапу масових демонстративних виступів, не виключаючи фізичних ударів.

З другої ж сторони, після прийняття і введення в дію нової конституції ССРСР, загальне положення України та інших уярмлених Москвою народів значно погіршилося під формально-правним оглядом. Ця нова конституція не тільки скріпила scentралізування всього суспільного життя в руках центрального й партійного апаратів у Москві, а комуністичну партію висунула ще виразніше як бездискусійного суверена імперії, але, надавши тезам Брежнєва про "злиття націй і народностей в один советський народ" конституційного узаконнення, вона не тільки відкрила широко двері московському імперіялізмові в усі сфери та ділянки життя уярмлених націй, але політиці традиційного русифікаторства надала тепер конституційного узаконнення. Розпочата в листопаді 1978 року акція за "добровільне" навчання російської мови в усіх школах та в передшкіллі - це лиш один із тих видимих показників того, яким шляхом і при допомозі яких засобів буде розвиватися московська політика в Україні в наступних роках.

На відтинку української діаспори загальне положення ніби незмінне, але рівночасно досить невеселе, а подекуди глибокотурбуюче. В декотрих кругах, - для прикладу, - вже від довшого часу зростає тенденція досягнути "сконсолідованість" українського політичного сектора шляхом усунення з політичної арени екзильну УНР. Промотором тієї тенденції стали різномірні та різношерстні елементи з усіх тих політичних партій та фракцій, що донедавна гуртувалися на платформі УНР, а зараз, не змінюючи своїх первісних назв, чимраз то частіше виступають під назвою "Українського Демократичного Руху". Ідейно-політичні засновки того руху та напрямок його політичної дії звернені впершу чергу проти нашої Організації і всього самостійницького, безкомпромісного табору, включаючи сюди УНР, почасти Союз Гетьманців дер-

жавників тощо. Головним організатором цього руху являється ОУНз, деяка частина ОУНм, група "Смолоскип", деяка частина людей з середовища ЗП УГВР, які в цьому відношенні мають право виступати на індивідуальній базі. Сюди належать: УРДП/ліве/ з В.Гришком і УНДО з Яворським О. Не можна виключати, що цей рух може бути інспірованим заінтересованими чужинецькими кругами з обидвох сторін фронту. Цей рух намагається опанувати головні інтелектуальні круги в ЗСА і Канаді, а почасти також в західній Європі та в Австралії, декотрі наукові інституції, громадські чи професійні організації, забезпечені товариства та ідейно й політично невироблену молодь, головні студентську, чи молодих професіоналістів. Провідну роль в ньому грає Р.Ільницький /ОУНз/. УДР гостро заперечує концепцію визвольної боротьби і національної революції, орієнтуючи політичну думку на еволюцію у бік демократизації Советського Союзу, що тим самим - мовляв - запевнить права українському народові в УРСР. Це політичне пристосування і капітуляція. До УДР примкнули "дисиденти" - ген. П. Григоренко і Л.Плющ. Знову ж УДР підтримує закордонне представництво Укр. Гельсінської Групи, очолювати яку взявся ген. П.Григоренко з Л.Плющем: Григоренко пішов на співпрацю з групою російських нових емігрантів /дисидентів/ - єдиноділимців, які видають журнал "Континент".

В першій половині 1979 року екзильна УНР відбула у Мюнхені свою VIII Сесію без особливих внутрішніх потрясень, хоча розкол, що свого часу заіснував у її нутрі та породив УДР, залишив подекуди досить видні рани. У своїй поточній діяльності УНР спирається переважно на партію УНДС та фракції інших донедавна цілісних партій, а відтак переважно на людей, для яких легітимність УНР становить основну підвалину національного світогляду та політичної і громадської дії. В основному діяльність УНР має декларативний характер. Це угруповання розгортає час до часу діяльність на зовнішньому відтинку в крузі осіб та чинників подібного характеру в інших еміграційних спільнотах, для яких самостійницька і безкомпромісова концепція ОУН і АБН не підходять. В західних державних та політичних кругах контакти цього угруповання мінімальні та випадкові.

В середовищі українського монархістичного угруповання практикується далі намагання вдержатися на політичній арені української діаспори. В західній Європі між гуртками цього угруповання і нашою стороною вдержуються приязні контакти й співпраця на громадсько-культурному полі. Вони солідаризуються також з нашими політичними акціями і їх підтримують. За океаном, головні в Канаді, а почасти також у ЗСА, де їхня пов'язаність з нашим громадським сектором слабша, вони пробують знайти для себе якусь платформу на форумі СКВУ і в послідовності того відгукуються позитивніше на деякі загравання з ними зі сторони ОУНм.

В середовищі ЗП УГВР дуже виразно зарисувалося дві фракції, які почасти між собою конкурують, а почасти собі противорічать внутрішньо і публічно, хоч на цей аспект ні ми, ані інші самостійницькі середовища, ще не звертають потрібної уваги й публічно цих протиріччів не використовують. Перша фракція, до якої прилягає М. Лебідь, о.д-р Іван Гриньох, А.Камінський і д-р Прокоп намагається затримати публічно самостійницький і націоналістичний образ середовища. Друга фракція на чолі з Р.Ільницьким і Р.Борковським наставлена вліво до тієї міри, що у своїх "других принципах внутрішньої і зовнішньої політики" майже стала на советських позиціях, відкидаючи безкомпромісовість у політиці та революційний напрямок у дії як

головні засади Українського Визвольного Руху в Україні й на чужині. Головним полем дії середовища ЗП УГВР являється їхня пресова служба, до якої напливає і якою поширюється велика частина української захальовної літератури, що на зовні робить враження немов би це середовище відігравало поважнішу роль в русі спротиву в Україні.

На церковно-релігійному полі глибшою моторошністю віє від того розходження та відчужування, що ступнево розростається та поглиблюється між Помісною Українською Католицькою Церквою і Українською Православною Церквою. Одною із причин для того стану являється довголітнє змагання УКЦеркви за помісність і патріархат, зокрема патріархат під назвою Києво-Галицький. На другому місці стоять причини більш персонального характеру, а рівночасно і ті, що впливають з об'єктивних специфічностей двох заокеанських митрополій УПЦеркви. Це причини, що мають довшу історію і коріняться у наслідках політики Римської Курії на нашому церковно-релігійному полі на переломі 19 і 20 століть і в перших декадах 20 століття.

За останні роки позиція помісної УКЦеркви в лоні Вселенської Католицької Церкви нічим основним не змінилася, за виїмком хіба того, що за папи Івана-Павла II прояснилося становище Римської Курії до справ унії та до подій з 1946-47 рр. Прояснюються також деякі принципові питання помісності, але це ще в руках Комісії перегляду Східного Канонічного права. Під натиском поправи відносин між папою Іваном-Павлом II і патріархом Йосифом I, помітним став зворот влади помісної УКЦ до потреб внутрішньої єдності з головою Церкви та спільних змагань за помісність головно на відтинку Церкви поза т.зв. територією. Виступ митрополита Максима в Римі у вересні 1979 року підказує, що в площині помісності і поширення юрисдикції голови Церкви на екзархати, єпархії і митрополії поза т.зв. територією існує надія щось досягнути. У Великій Британії на церковно-релігійному полі обставини без змін. Важливо відмітити, що на 3'їзді УПСО в Лондоні д-р В.Маркусь видвигав нашу концепцію змагань за два патріархати - католицький і православний - як поміст для наладнання дружніх відносин між католиками й православними у формі українського екуменізму на церковно-релігійному полі.

Коли ж мова про положення Української Православної Церкви в лоні Вселенської Православної Церкви, то мабуть воно значно гірше, як положення помісної УКЦеркви в лоні вселенської католицької. Але цей аспект в нас недосліджений і ніде виразно не з'ясований.

На громадському й культурному полі положення незмінне, але досить глибока криза зарисувалася в СКВУ та довкруги нього з уваги на теперішню позицію М.Плавюка в ОУНМ і на його ведення політики в керівних органах СКВУ. Заокеанська частина Президії Секретаріату СКВУ /або якась частина її складу/ порушила суверенітет Конгресу СКВУ в тому, що усунула на домагання ближче невідомих кругів ту частину резолюцій, яка відноситься до помісності й патріархату. Помічається також деякі труднощі на громадському полі у ЗСА і в Канаді, де від якогось часу розгортаються в КУК і УККА глибші як звичайно "антибандерівські" настрої і політика. Це унаочнилося зокрема під час приїзду до ЗСА Валентина Мороза та його виступів перед українською і чужинецькою публікою.

Ще від половини 1978 року в пресі наших ідеологічних і політичних противників на Заході розгорталася акція проти ОУН і ОУВФ ніби під претекстом нашого пляну оволодіти СКВУ. Ця акція продовжувалася під час СКВУ в листопаді 1978 року. Нового широкого стимулу вона набрала зокрема тоді, коли сюди приїхав Валентин Мороз і здекларувався по стороні червоно-чорного прапора, по стороні революційної ОУН. Від того часу до сьогодні майже немає такого числа одної чи другої мельниківської газети чи журналу, де не робилися б закиди в нашу сторону

різного характеру, обвинувачуючи наш Рух в ексклюзивності, монопартиїності, диктатурі тощо.

Від ІІІ СКВУ на українському політичному виднокрузі з'явилася ще одна відосередня група під назвою "Закордонне Представництво Української Гельсінської Групи" під проводом ген. П.Григоренка. До тієї групи пристав Леонід Плющ, а почасти також інші кол. українські політичні в'язні, за виїмком В. Мороза. Поминаючи суть свого призначення /якщо таке дійсно було/ у тому, щоб займатися обороною прав тієї групи в ССРСР, та обороною тих її членів, які сидять в московських тюрмах чи концтаборах, ця група, зокрема її найвищі речники, простягає часто руку по найвище місце в українській визвольній політиці, зводячи цю політику в принципових питаннях на рейки колишнього чи теперішнього "демократичного" руху, на рейки протирежимного резистансу тощо. В цьому змислі, як також в інших намаганнях, їх підтримує теперішній ПУН, УДРух, "Смолоскип" і ряд інших лівих елементів.

Незважаючи на абсолютно сильні потреби ідейно-політичної єдності народу в боротьбі за державність і певні наші здобутки на цьому полі ідейно-політичний стан в Україні і між українцями на чужині ще далеко не такий, щоб ми, як авангард українського націоналістичного руху й як революційна ОУН, могли задоволитися дотеперішніми осягами.

Мусимо впершу чергу підкреслити, що поява на Заході марксиста Леоніда Плюща, соціал-демократа Петра Григоренка, культурницько наставленої Надії Світличної і націоналіста Валентина Мороза український загаль не тільки заскочило, але в певній мірі ще й дезорієнтувало. Це постало в наслідок необґрунтованого переконання і припущення немов би всі співучасники теперішнього руху спротиву в Україні, - це певний моноліт під ідейно-політичним оглядом, націоналісти по ідеї, переконаннях і по практичній дії.

Нам ніколи не вільно забувати цього стану важкого поневолення, в якому живе і діє український народ. В Україні всі середники публічної інформації та дискусії в руках ворога й на послугах його ідеології, плянів і розвитку суспільного життя, спрямованого на винародовлення і обмосковлення. В тій системі все, що українське, національне, ідейно й політично безкомпромісове, може розвиватися лише підпільно, далеко від ока і вуха ворога. Це приватні розмови, самоосвіта, захлавна література, спомини й стихія, а згодом - виховна праця в тюрмах та концтаборах. В цих умовах здібніші одиниці та гурти можуть піти дуже далеко у формуванні національного світогляду, ідеології та політичних прямовань. Інші ж лише освідомлюються в найзагальніших питаннях, і в цьому відношенні поступ великий. Тому не дивно, що в питаннях самостійності України в цьому русі шести і семидесятників майже повна однозгідність. Коли ж йдеться про всі інші питання під цим загальним гаслом до самостійності, то це поле ще важких зусиль і мозольної праці, поле досвідів та формувань, поле проб, здобутків та поразок. Важко дискутувати над питанням, чи в сучасній Україні будуть промарксиста, ліберали, соціал-демократи, націоналісти, федералісти тощо. Дискутувати можна лише над цим, скільки одних чи других буде. Ми заступаємо погляд, що більшість буде націоналістичною в поглядах, переконаннях і дії, що ця більшість відкидає матеріялістичний світогляд, атеїзм, колективізм, тощо. На це маємо докази. На це є живі свідки. І це правильно. Але і прс цю другу частину не забуваймо, її появою не розчаровуймося, за її прикладом не йдім. До неї приготавляймося, з нею треба позмагатися, бо тільки цим шляхом можна прочистити душу й мозок народу, підкувати його волю та спрямувати на правильні рейки. Це вимагає посилення уваги до питань ідеологічних і політичних в усіх відношеннях. Поява між нами на Заході групи українських політв'язнів у такому зрізничуванні, як це ми бачимо, повинна бути використаною для того, щоб не переглядати власні позиції.

але вивчити це симптоматичне явище і цим наблизитися до потреб сучасного стану в Україні і на чужині.

2/ Завдання на ближче майбутнє

На відтинку моральної і матеріальної підтримки народів і борцям в Україні треба максимально звертати увагу на те, щоб наша преса про-діставалася туди, щоб україномовні радіопередачі сприяли національно-му освідженню та виробленню, і щоб відомості про нашу працю поза межами України просякали до народу в Україні.

Зокрема використовувати появу на Заході людей з України, турне різних мистецьких груп, не поминаючи дипломатичних представництв, на які повинен бути найбільший тиск української пропаганди.

Під пропагандивним оглядом можна й потрібно діяти методами масово-сти при належному використанні того, що продукуємо щоденно для своїх потреб, бо це і так відоме ворогові. Бомбардувати їх нашою пресою і листівками. Організувати маніфестації, обсідати туристичні групи, блокувати мистецькі ансамблі і винаходити всілякі інші подібні при-йоми - це справи, які в тому критичному часі не повинні сходити з порядку денного. За цю роботу повинні взятися головні Організації Українського Визвольного Фронту.

Особливу увагу звернути під цим оглядом на Становище рев. ОУН і УНР у справі русифікації та геноциду. На теренах розпрацювати пляни і підшукати методи, щоб спрецизований у цьому становищі заклик до різних кругів та прошарків був цими кругами по змозі найскорше під-хоплений. Теоретичні заложення і практичну сторінку цього становища видвигати на таких форумах, як СКВУ, КУК, УККА, СУОА, КОУГЦУ, СКВУ, Центральної і Крайових Управ СУМ, на форумах ООЧСУ, ЛВУ, СУБ, ЦПУЕН, ГРУГОБ, ОУФ тощо. Наші науковці повинні підняти це питання на фору-мах НТШ, УВАН, УВУ, УКУ, їхніх філій, культурних товариств, щоб у бій за душу і національні права українського народу включилися всі верстви та прошарки української діаспори. Не зашкодить перекинути цей документ на форуми громад, організувати доповіді, ініціювати обговорення та дискусії, щоб його зміст дійшов по змозі до найшир-ших українських кругів. А зокрема зацікавлювати цим становищем ук-раїнську студентську молодь, щоб вона видвигала московську геноцид-ну політику й поступування на міжнародних студентських форумах, го-ворила про це з професорами, домагалася окремих семінарів тощо.

Звертати у відповідний спосіб увагу на це питання українським і чужинецьким журналістам і відкривати сторінки власних періодиків для навітлення та обговорення тієї так великої і так небезпечної для народу-нації загрози.

Ми не заторкуємо тут ширше зовнішньо-політичного поля дії. Згада-ємо лише, що якраз у тій справі між українцями, естонцями, латвійцями, литовцями, білорусами, грузинами тощо, може розвинутилося дуже продук-тивна співпраця і спільна дія на зовнішньому полі.

Не послаблювати, але пошмавлювати різні форми дії та акцій в обо-роні національних прав українського народу й українських політичних в'язнів. Пошмавити і розбудовувати під цим оглядом також інформатив-но-виховну і вишкільну дію в нутрі власного суспільства, зокрема між молоддю і студентами. Якраз тепер замикається друга декада найнові-шого руху спротиву в Україні. На сторінках української і чужинець-кої преси дуже багато матеріалів, але - як мало аналітичних статей, яка обмаль дослідницької літератури. Це переважливе поле ми залишили напим противникам, тому й не дивно, що вони і з націоналіста Мороза намагалися зробити сливе не марксиста, а коли це не вдалося, то роз-

почали лютувати. Також внутрішні форми й засоби ширшого обговорення того питання мало розвинуті. Ціла ширина тієї справи залишена навіть в нашій Організації на підприємчивість індивідуальних людей. Ця так важлива справа стоїть у нас на другому або третьому місці, після наших громадських і церковно-релігійних справ. Мало відправ з активом на цю тему, мало вишкільних сходин, мало громадських зібрань для поглибленого прослідження так великої захальної літератури. Цю практику треба обов'язково змінити, тоді кожна людина, а зокрема член ОУН, симпатик і юнак відчують, що ми живемо Україною не зільки декларативно, але заглиблюємося у неї також своїми мислями і своїми почуваннями.

У центрі уваги всіх наших акцій, чи то в обороні укр. політв'язнів, чи проти русифікації – завжди мусить стояти справа самостійності України і ліквідація російсько-більшевицької імперії та свободи для всіх поневолених Москвою народів і людей.

Справу деколонізації СРСР з успіхом піднято з нагоди ІІІ. Конгресу СКВУ 1978 р. у Нью Йорку. Її необхідно продовжувати. Використовувати до цього СКВУ, де об'єднані всі українські сили на громадському полі. Робити необхідно всі заходи, щоб і політичний укр. світ виступив хоч декларативно з'єднано у цьому важливому питанні. У цьому напрямі з боку Організації були пороблені належні заходи, зокрема на форумі т.зв. Консультативної комісії ОУН і УНР. Це однак проблеми ще не вичерпує і не розв'язує.

Не зважаючи на кількісноту працю Консультативної Комісії ОУН і УНР, на полі загальних відносин між цими середовищами на чужині, як і в площині конкретної співдії на внутрішньому й зовнішньому полі ще не досягнуто таких тривких підвалин, на яких можна було б будувати з впевненістю далекосягаючі пляни, чи навіть висувати прогнози. Головна трудність на цьому полі полягає в тому, що чільні діячі в середовищі УНР не є ще приготовані відорватися від дотеперішнього напрямку та стилю своєї дії так радикально й так основно, як того вимагає наша концепція, наша постава й наша практична політика. Для прикладу, ми не можемо думати про поворот до УНР на базі теперішнього устрою того середовища. Натомість середовище УНР не може рішитися на зміни у своєму устрою такого порядку, який поширив би принцип легітимності на всі ті державницького характеру акти, що заіснували після 1918-1919 років, чи відректися від паритетності в своїй структурі. Як показує дійсність, то й сам підпис узгоднених принципів внутрішньої і зовнішньої політики має більш декларативний характер, ще дуже далекий від реальної бази практичної співпраці. Для прикладу, уряд УНР не консультувався з нами у справі їхніх переговорів з польським екзильним урядом у Лондоні, ані навіть у справі підпису документу про взаємну співпрацю. Ця умова про співпрацю між двома екзильними урядами сперта на ідеї самостійності обидвох народів, але ніде ані словом не згадано про територіальний принцип, що в обличчі раніших хоч і не ратифікованих договорів між польським урядом і Директорією УНР, або Ризького договору абсолютно нічим під оглядом території полякам не перешкоджає, але українській стороні може створювати додаткові труднощі. Підтримати це домовлення про співпрацю ми не зможемо. Що більше, цим актом уряд УНР порушив у певній мірі деякі параграфи "Принципів..."

На цьому полі стоїть ще багато питань і проблем до переборення. Мусимо враховувати, що маємо до діла навіть на цьому полі з людьми самостійницького наставлення, але більш схильними до менш чи більше вдалої кон'юнктури, замість строгішого шляху безкомпромісової самостійницької політики.

В середовищі ОУНз і ЗП УГВР є частинка людей, які виявляють схильність до наближення до нашого руху в площині ідейно-політичній і почасти в дієвій, зокрема стосовно України. В деяких ця схильність зумовлена переконанням, що під ідейно-політичним аспектом теперішній рух спротиву в Україні стоїть ближче до нашого руху. В інших ця схильність має виключно тактичний характер. Обидві групки представляють мобою меншість в ОУНз і в ЗП УГВР. Більшість активного членства цих двох груп - це явні противники у площині ідеологічних заходжень і в площині практичної політичної дії. Їхня платформа - це платформа т.зв. Українського Демократичного Руху. Не виступаючи проти ідеї самостійності і соборності України, речники й прихильники УДР вже неодноразово заявили проти революційного шляху визволення, себто проти того, що являється одним із наріжних стовпів визвольної концепції революційної ОУН. Вони за еволюцію, вони проти ідеалістичного світогляду. Вони готові визнати УССР, якщо б там не було таких масових та широких переслідувань, якщо б пануюча там система інтернаціоналізму, соціалізму та комунізму мала бодай трошки людського обличчя, щось на взір Югославії, Румунії, Польщі чи Куби.

З людьми, які виявляють схильність до наближення, треба говорити, переконувати, впливати й переорієнтовувати. Натомість цю другу групу необхідно поборювати властивими методами, розкриваючи їхню погубну ідеологію, політичну програму та вказуючи, які то шкідливі наслідки може мати їх політика на процес визволення України з московського ярма. На мовчанку та компроміси не має бути місця і бути не може, як не може бути повороту до 1917-тих років.

Натомість необхідно прокладати ступнево шляхи до наближення та співпраці з прихильниками українського монархістичного руху. Цю співпрацю нав'язувати спочатку на громадсько-культурному полі, що напевно відоб'ється позитивно також на політичному. Наша відчуженість від того угруповання на заокеанських теренах спричинилася до того, що вже кілька разів вони солідаризувалися з більш доступними мельниківцями, або притримувалися ідеї політизації СКВУ, припускаючи, що на платформі сполітизованого СКВУ вони знайдуть також місце свого вияву, хоч би в такій мірі, як це робила ОУНм.

Значно більшу увагу треба присвячувати різним згруповуванням професіоналістів у ЗСА і в Канаді, де чимраз то виразніше закріплюються двійкарські та мельниківські впливи, хоч у цих групах перебуває немале число наших прихильників. Наші впливи в цьому середовищі професіоналістів посилювати в першу чергу тими людьми, які там уже є, але які, не маючи сталого зв'язку з нашим рухом і розпрацьованої політики на цьому полі, не тільки не використані нами, але подекуди залишені прямо на призволяще.

3/ Церковно-релігійний відтинок

Наша дотеперішня політика на цьому переважному полі має продовжуватися у відповідних формах на всіх теренах і в усіх місцевостях. В існуючій під цю пору обстановці змагання до патріяршого завершення УКЦ треба таки пробувати поширити і на УПЦ, положення якої в лоні Вселенської Православної Церкви нічим не краще, а подекуди навіть гірше від того, що існує довкруги УКЦ. Впливати треба на те, щоб між УПЦ і УКЦ не дійшло до глибокого забурення, а противно - повести в усіх місцях таку лінію політики, яка допровадила б до започаткування дійсного українського екуменізму, взаємоповаги і взаємодтримки в церковно-релігійних і в національних питаннях. Дискусія, яка розгортається подекуди довкруги унії УКЦ з Римською католицькою церквою, намагатися втримати в рамках свобідного обговорення на відповідному

рівні і в приличній формі тих питань, які турбують наше церковно-релігійне життя уже пів тисячі літ. Така дискусія не повинна принести справі української церковної єдності якоїсь особливої перешкоди, а навпаки - глибше взаємне порозуміння і тривалішу взаємопошану. Те, що одна і друга Церква відкликається до Києва і Галича, чи Києва і Львова, не повинно стати перешкодою до правдивого наближення, але - дійсною заохотою до нього. Перед усім іншим, це покликування говорить найвиразніше про українськість обидвох Церков у минулому і в сучасних прямованнях. В нормальних обставинах, УПЦ повинна б всеціло підтримати змагання УКЦ до помісности, що ще не рівняється з автокефалією, але все таки дуже виразно відгороджує Церкву від сторонніх впливів та латинізації. УКЦ в її унійному пов'язанні з Римом і УПЦ у подібному пов'язанні з Царгородським патріархом, їхня позиція на цих вселенських форумах, їхня спільна дія проти зазіхань московської патріархії, їхня скоординована оборона церковних і національних прав України, їхня роля у світовому екуменізмі - все це посилює б до нерозпізнання нашу справу в світі.

В такому змислі треба нам дивитися на церковно-релігійні справи з точки зору української визвольної політики. Ці і подібні соборницькі думки підносити в розмовах і в публіцистиці. Впливати треба на обидві сторони. Для нашого націоналістичного Руху обидві українські Церкви однаково важні й однаково дорогі. Наше завдання у тому, щоб вони не перестали бути українськими Церквами, щоб вони вдержували націю у духово-релігійному вихованні, щоб вони допомагали вирощувати патріотів, самостійників і соборників, щоб наші Церкви були надаліше з народом на полі змагань за свої права й права української нації.

4/ Громадський відтинок

Беручи суть справ у політиці на цьому відтинку, нам треба прямувати шляхом скріплювання наших впливів та позицій в усіх тих місцях та на всіх тих форумах, де нам приходить співдіяти з іншими угруповуваннями на одних і тих самих громадських форумах.

На відтинку СКВУ ми продовжуємо дію в тому напрямі, щоб СКВУ був надаліше надбудовою громадського сектора в діаспорі й поза ті рамки не виходив. Щоб всі принципові питання на форумі СКВУ вирішувалися способом узгодження, бо тільки той принцип внутрішнього ведення справ такої надбудови зможе задержати СКВУ на поверхні громадського життя. Ми далі ведемо акцію за уступлення М.Плавюка з головства СКВУ з відомої причини, використовуючи для того всі форуми ОУВФ і всіх прихильних тій справі громадських установ по протилежній стороні.

На всіх теренах стараємося пошавлювати діяльність ОУВФ так, щоб вони були завжди на очах людей, зростали впливами та числом, піднімали і проводили в життя усе те, що творить духову і фізичну силу націоналістичного руху.

На всіх теренах, а зокрема за океаном, треба уважно переглянути дотеперішній спосіб і тактику нашої політики на таких форумах, як КУК, УККА тощо. На всіх таких форумах розшукувати і розбудовувати союзників, з якими можна було б бльокуватися у всіх потребах, щоб цим надбудовам привернути характер прихильників, а не противників нашого Руху.

Втримувати нашу пресу й постійно поширювати її, поширювати всюди видавані нашими видавництвами книжки, уряджувати об'їзди клітин визначнішими провідними людьми, приєднувати в цьому напрямі молодь тощо.

Особливу увагу звертати на молодіжний відтинок. Наші молодіжні організації мусять бути завжди прикладом творчої активності, самодисциплінованості і відданості великим ідеям нації. Урухомлювати і розбудовувати ідеологічні товариства /ТУСМ/ і проявлятися у праці в студентських союзах. Підсилювати всі аспекти централізації в усіх найосновніших аспектах діяльності молодіжних організацій, зокрема видавничої та виховної діяльності, і підсилювати під цим оглядом співвідношення між льокальними, крайовими та центральними проводами. Старанно підбирати молодих людей на провідні становища, щоб не було зламів чи провалів. Особливою увагою треба наділювати СУМ, а в тій молодіжній організації її видавничий відтинок, якому загрожує ступнева самоліквідація, спричинювана величезними задовженнями низових клітин за прийняті, але незреалізовані та незаплачені видання.

5/ Творім і розбудовуймо УВФронт

Генеральна напрямна - це вдержування і дальша розбудова власної вихідної бази для активної внутрішньої політики. Це необхідність творити і розбудовувати Організації Українського Визвольного Фронту для виховування і вирощування нових кадрів революційного націоналістичного руху. Цю генеральну напрямну треба досягати так, щоб при максимальному використанню прихильників і симпатиків досягати цілі, не абсорбуючи на цьому полі більшої частини того активу ОУН, якого потрібно для праці на інших відтинках, зокрема на відтинку крайової проблематики.

ОУВФронту мають бути школою і заправою для громадського і політичного вироблення і росту української людини-націоналіста. Там ростимуть громадські і політичні діячі, які будуть унапрямлювати і вести всю громаду до перемоги на базі ідей і принципів нашої Організації.

Будучи активними і сильними в своєму нутрі - в своїх організаціях, розширюватися ступнево на оточуючий світ і методом загального ідейного та дійсного тиску, персональними контактами і планованим просяканням пенетрувати оточуючий світ і в цьому світі виловлювати всі ті елементи, з якими можна вести працю для спільного добра цілої національної справи.

В аспекті тієї генеральної напрямної та метод її реалізації теренові Референти Внутрішньої Політики і Громадських Справ мусять поперше бути на висоті своїх завдань, добре орієнтуватися в терені і постійно рухатися, постійно розвідувати, підбирати, наставляти, проникати й здобувати. Цей обов'язок переходить в однаковій мірі на всіх відносних референтів у низових клітинах, які діють під керівництвом свого зверхника в ТП і з ним утримують постійний діловий контакт. Кожний крок, потягнення, акція мусить завжди старанно підготуватися, а актив про це поінформований. Тоді можна розраховувати на успіхи.

В нашій Організації є лиш одна концепція внутрішньої політики та її цілі. Методи й засоби її здійснювання можуть зрізничковуватися від терену до терену і від клітини до клітини, якщо для цього існують об'єктивні причини, чи передумови. Але ніде не повинно бути такої обставини, щоб місцеві теренові, обласні, кущеві чи станичні чинники вели якусь свою "політику", нехтуючи напрямними згори та потребами Руху. Якщо десь чи в когось, або в якому місці є потреба на щось абсолютно інше, тоді це треба вислати властивим шляхом у властиве місце для розгляду та узгодження.

Стан, в якому діємо під цю пору, вимагає від нас активної внутрішньої політики, а в деяких місцях навіть агресивної. Агресивними до певної міри мусимо бути стосовно ворогів та противників. Агресивними до певної міри мусимо бути і там, де розгортається змаг за позиції. У всіх випадках принциповими і непримирливими мусимо бути в основних питаннях самостійності і державної незалежності України та ліквідації російсько-большевицької імперії. Це ті основи, на яких необхідно будувати один самостійницький український фронт, фронт української єдності. Наше місце і наші впливи хай завжди відповідають нашим силовим спроможностям. Тому творім і розбудовуємо нашу силу - організації Українського Визвольного Фронту.

Під теперішню пору на чужині перебуває уже поважна група колишніх українських політичних в'язнів з СРСР, яка в цілісному своєму складі внесла в дійсність на відтинку української діаспори досить глибокі подекуди ферменти. Це число буде зростати, а рівночасно із цим зростатимуть також ферменти. В тій групі проявилось уже принаймні три тенденції: неомарксистівська покищо в одній особі, демоліберальна, почасти просоветська, почасти промосковська, почасти антисамостійницька покищо також в одній особі, і націоналістична також в одній особі. Довкруги їх уже гуртуються і будуть згуртовуватися інші. Однією із платформ для такого згуртування стає платформа представництва Української Гельсінської Групи, яку намагається узурпувати за собою П. Григоренко і Плюш. Можуть появитися інші платформи. Наші намагання повинні розгортатися у тому напрямі, щоб кріпшала націоналістично-революційна платформа в найбільш доцільній для нашого Руху формі її еventуального зовнішнього вияву, чи маніфестації. В тому напрямі потрібно всім розсудливо діяти.

Цим вичерпуємо наш огляд загального положення на внутрішньому українському відтинку й нарис загальних положень того, що треба робити під цю пору. Всі більш практичні питання, а в тому і конкретні завдання для поодиноких теренів, будуть подавані в окремих листах.

ПОСТАВМО НАШІ ФІНАНСИ

В грудні 1979 р. відбулося засідання Фін.-Госп. Сектора Проводу, в якому взяло участь 12 членів.

На порядку нарад розглянено такі ділові справи:

1/ З'ясування ролі, завдань і структури Фін.-Госп. Секторів.

Учасники засідання ствердили, що Фін.-Госп. Сектори в структурі нашої Організації мають важливу роль до виконання, будучи дорадчим і допоміжним тілом для Фін.-госп. політики поодиноких Проводів. Їхні завдання:

- плянувати, стимулювати й розгортати нашу економічно-господарську політику в країнах свого побуту;
- мобілізувати, завідувати й забезпечувати підручними, спеціальними й залізними фондами;
- побуджувати ініціативу до творення в поодиноких країнах фінансово-господарських інституцій і підприємств, з прибутків яких користалася б Організація;
- допомагати Організації у творенні незалежної фінансової бази, необхідної для ведення самостійницької політики й боротьби.

Таку роль відіграють Фін.-Госп. Сектори, оформлені при Проводі і при Теренових Проводах трьох більших країн - Англії, ЗСА і Канади. Тереновий Провід Австралії, як також інших менших країн, повинні створити в себе подібний Фін.-Госп. Сектор. На великих теренах, де можливо й доцільно, можна творити окремі Фін.-Госп. Сектори також при Провінційних чи Обласних Проводах. В склад Сектора має входити 5 - 7 осіб, із таким розподілом функцій: керівник Сектора і референти - фінансовий, господарський, ФОР, кольпортажі орг. видань, інвестицій орг. фондів і зв'язку із ОУВФ.

Керівник Фін.-Госп. Сектора при Проводі виготує відповідний правильник, з докладним окресленням ролі, завдань, форм і засягів дії та орг. структури на різних шаблях.

2/ Стан ФОР і необхідність його дальшої розбудови.

На основі звітів стверджено такий загальний стан ФОР на день 30. XI. 1979: Англія - 261.530, Канада - 313.428, ЗСА - 190.569, Австралія - 43.941, Німеччина - 29.949, Бельгія - 5.180, Франція - 2.570, разом - 847.167 кан. доларів, включно із відсотками від капіталу. Під цю пору не тільки капітал фонду ненарушений, але навіть відсотків від капіталу не використано в належній мірі на цілі, передбачені правильником. Господарка ФОР обережна й ощадна, а інвестиції доцільні. Частину грошей ульоквано в облігаціях і бондах, дещо на термінових депозитах, а найбільше на замкнених контах в банках і українських кредитівках. Нема жодних спекулятивних інвестицій, за винятком одної невеликої суми в Канаді. В пляні на майбутнє передбачено деякі інвестиції в нерухомостях, використовуючи для цього сприятливу кон'юнктуру, зокрема в Англії та Квебеку.

З метою дальшої розбудови ФОР зобов'язується ТПроводи оживити й посилити збіркову акцію, щоб до часу УІ-го ВЗбору досягнути перший мільйон доларів. Цією акцією треба охопити всіх членів, симпатиків, прихильників, загал українських патріотів, як також всі українські організації й установи, всіх українських купців, підприємців і професіоналістів. Мінімальна жертва на ФОР повинна бути 100 доларів. Використати для переведення акції Грамоти Подяки для жертводавців у сумі 100, 500 і 1.000 доларів. ТПроводи мають виготовити пляни дальшої розбудови ФОР, мобілізуючи до їх реалізації не тільки наші членські кадри, але також цілу мережу наших організацій, що діють у системі ОУВФ.

3./ Бюджетова виконність ТПроводів і проєкт прелімінара бюджету на 1980 рік.

У висліді аналізу фінансових звітів виявлено, що назагал всі терени задовільно вив'язуються зі своїх фінансових зобов'язань. Мимо всього, приходи до Гол. Каси не вистачають на покриття всіх витрат. Під цю пору Організація має поважні фінансові труднощі з уваги на економічну кризу у світі та інфляцію гроша. Для зрівноваження прелімінара бюджету Проводу на 1980 рік виринула потреба більшого бюджетового навантаження різних теренів. Зокрема великі терени /ЗСА, Канаду, Англію й Австралію/ обтяжено на черговий 1980 рік збільшеними виплатами на 15-30 %. Вкоротці ТПроводи одержать нові бюджетові навантаження на 1980 рік.

Як досягнути збільшені приходи? Основною базою здобуття фінансових засобів для ведення визвольної-революційної боротьби має бути жертвенність членів Організації та загалу патріотичної української спільноти у вільному світі. Всі члени, кандидати в члени, члени юнацтва і симпатички зобов'язані належно платити свої членські вкладки, як також оподаткування у висоті 1% від заробітної платні нетто. На деяких теренах

треба перевірити висоту ставки членських вкладок та її вирівняти відповідно до показника інфляції вартості гроша. Не можна толерувати залежностей із вплатами чл. вкладок і оподаткування, застосовуючи у відношенні до тих членів, що легковажно ставляться до своїх основних обов'язків, відповідні організаційні санкції.

Дальшим джерелом збільшення бюджетових вplat має бути податок, який повинні платити ОУВФ, їхні відділи й осередки у висоті 2% від прибутків, вказаних у річних звітах, а кооперативи, клуби, спілки, приватні підприємства і професіоналісти мають платити на потреби Організації щонайменше 3% від своїх прибутків, себто від річного зиску бруто. Досі ніхто в нас не займається стяганням цих податків наполегливо й послідовно. А наша Організація дала почин і вложила багато трудів, зусиль і матеріальних засобів для творення й розбудови ОУВФ і підтримує своїх підприємців і професіоналістів, тому вони морально зобов'язані тепер її допомагати тим більше, що деякі з них доробилися великого маєтку.

Наші члени мають виявляти ініціативу та приймати активну участь у принагідних збірках і акціях з нагоди ширших сходин, святочних імпрез, родинних подій на потреби Організації та розбудову її фінансів, як бувало передше. Потреби визвольно-революційної боротьби ОУН треба ставити як першочергові. Насамперед виконуємо свої фінансові зобов'язання супроти Організації, а шойно після того жертвуємо на інші потреби, в залежності від своєї особистої спроможности й доброї волі. Кожна складова клітина ОУВФ має в 1980 році влаштувати одну імпрезу, з доходом на цілі ОУН.

4./ Облік орг. майна й майно ОУВФ.

Наша Організація, а зокрема централі, відділи й осередки ОУВФ, мають по різних країнах власні дома, оселі, клуби, різні торговельні установи й підприємства, які не охоплені в евіденції Фін.-Госп. Сектора Проводу, а правна власність яких в більшості належно не забезпечена. Тому зобов'язується керівників Фін.-Госп. Сектора при ТПроводах, а там де їх нема, місцевих Тер. Провідників, найпізніше до кінця квітня 1980 р. зробити облік орг. майна, як також майна ОУВФ на їхньому терені, з докладним окресленням їхнього правного оформлення та їх маєткового стану, залучуючи до звіту копію останніх річних балансів. Треба з нашої ініціативи налагодити ділову співпрацю з відповідними референтами, які завідують майном ОУВФ, відбувати з ними спільні наради, давати їм вказівки й поради, виготовляти спільні плани, скріпити всюди наші сили й впливи, перевірити правні форми власности, намагаючись усе майно забезпечити за нами.

В ході нарад висловлено різні сугестії щодо розбудови матеріальних засобів Організації, які будуть предметом вирішення при фін.-госп. ствердженнях і постановах на УІ-му ВЗборі.

Засідання закінчено схваленням рішення, що ТПровідники в засягу своїх компетенцій не можуть виконувати функцій фін.-госп. порядку, себто бути фін.-госп. референтами Проводу.

Є.Сидоренко

Керівник Фін.-Госп. Сектора

"Основною незалежної української політики ОУН є творені українським суспільством фонди, що ними користується ОУН, розгортаючи боротьбу за волю і незалежність українського народу".

С.Черкасенко-Немирич

5-те БЕРЕЗНЯ 1950

Слово на смерть сл.п. ген. Тараса Чупринки
Головного Командира УПА

Визвольна боротьба кожного поневоленого народу важка й кривава та коштує йому дуже багато й великих жертв. Такою є визвольна боротьба особливо українського народу, який багато років перебуває у найстрашнішій, бо московській неволі, - і який багато років бореться за своє визволення, складаючи гекатомби великих жертв на жертівнику свободи.

Але без боротьби, без великих жертв, без страждань немає визволення, немає свободи. І хоч дорогий, дуже дорогий - бо окуплений кров'ю й життям мільйонів - шлях до свободи, але іншого шляху немає.

Цим важким шляхом без стриму і без перепочину, не зважаючи на жертви, йде український народ. І не від сьогодні. Пригадати б лише недавню добу наших визвольних змагань 1917-1921 років, в якій український народ своєю волею і силою і своєю зброєю здобув був свою суверенну державу і почав був наново жити своїм власним, самостійним життям. Таким, як за давньої княжої доби, великої козацької доби, часів нашої величі, слави й сили.

Але ворог подужав нас, зруйнував нашу державу й знов закував український народ у важкі кайдани. Та не здужав ворог закувати в кайдани вільного духа українського. Боротьба народу за свободу, за суверенну українську державу не припинилася. Набрала лише інших форм, а саме підпільно-політичної, революційної боротьби, яку між двома війнами проводили БУД, СВУ, СУМ, УВО, ОУН.

А при першій сприятливій нагоді ця боротьба знов прибирає форми відвертої збройної боротьби. Актом 15.березня 1939 року в Хусті і Актом 30.червня 1941 року у Львові український народ знов відновив свою державу, проголошену актами 1-го Листопада 1918 р. і 22.січня 1918 і 1919 років у Львові і Києві, і знов розпочав важку збройну боротьбу, продовжуючи в лавах Української Повстанчої Армії славні традиції 1918-1919 років.

Ця доба боротьби триває по сьогоднішній день.

Доба сучасної визвольної боротьби українського народу одна із найважчих. Але одночасно це доба, яка з погляду героїзму і патріотизму, завзяття та жертвенности всіх її учасників, всього українського народу, не лиш вояків і революціонерів, але всього народу: чоловіків, жінок, матерей, старих і молодих, а навіть дітей - не має рівної собі не лише в українській, але - мабуть - і в світовій історії.

Це про них, наших залізних борців співається в повстанській пісні:

"Ну й що ж, що прийдеться умерти
у похідній шинелі в житах...
Ми у вічі сміємося смерті,
а вмирати прийдеться лиш раз!..."

Це про них, наших братів, наших рідних, наших друзів, що там далеко, на нашій рідній землі в боротьбі з найлютішим ворогом боронять нашу землю, нашу свободу, нашу віру, наше життя.

Це про них, а серед них про нашого найбільшого борця і героя, якого світлу пам'ять вшановуємо сьогодні, про Головного Командира Укра-

їнської Повстанчої Армії - генерал-хорунжого Романа Шухевича - Тараса Чупринку.

Це вони, наші борці, сміються у вічі смерті. Бо що смерть, коли весь наш народ у неволі! Це вони б'ються і не відступають. Це вони гинуть, щоб жив український народ. Це вони сказали: "на великому священному шляху визвольної боротьби поневоленого народу бувають дні тріумфу і занепаду", але "не нам узалежнювати наші дії від майбутньої розв'язки. Ми, як діюче народне покоління, сповняємо свій почесний обов'язок, незалежно від того, чи нам дадуть за те терновий, чи лавровий вінок..."

Тверда доба і, як сталь, тверді її борці.

Ми знали - боротьба, яку веде в сучасну пору український народ, неймовірно важка, кривава, надлюдська -

ми знали, що там далеко, на нашій рідній землі падуть у цій боротьбі наші брати, друзі, рідні -

ми знали, що український народ поносить великі й болючі втрати ---

Але ми знали, що наші брати борються, що вони завзято і твердо відстоюють право народу на свободу, на вільне ні від кого незалежне життя -

ми знали, що вони не припинять священної визвольної боротьби аж до перемоги або загину - ми знали про невгнаних, незламних, твердих воїнів Української Повстанчої Армії, ми знали про непереможних революціонерів ОУН, що зі зброєю в руках стоять непохитно на сторожі України - ми знали про них...

І який же мусів бути провідник цієї боротьби!

Який же мусів бути той, хто керував цією боротьбою. Той, що у цих неймовірно важких умовах провадив отих залізних борців!

Який же мусів бути Головний Командир УПА! Командир, непоборних, що вже за життя стався символом і легендою!

І ось, одного осіннього дня 1950 року прибилася до нас болюча вістка, що легендарний Командир згинув на полі бою.

Українська Головна Визвольна Рада, Головне Командування Української Повстанчої Армії та Провід Організації Українських Націоналістів на рідних землях повідомили, що вранці 5-го березня 1950 року в Білогорщі біля Львова, у боротьбі з московським окупантом, смертю героя згинув Голова Генерального Секретаріату УГВР, секретар військових справ УГВР, Головний Командир УПА і Голова Проводу ОУН на рідних землях - генерал-хорунжий Тарас Чупринка - Лозовський - Тур - Роман Шухевич.

У боротьбі за волю України впав її найбільший борець, організатор і Провідник сучасного періоду революційно-збройних змагань українського народу.

Від смерті сл.п. Симона Петлюри і сл.п. Євгена Коновальця це наша найважча втрата, якої зазнала воююча Україна з рук нашого найлютішого ворога - Москви. Чергова незаступима втрата Степан Бандера 15.10.1959. Дві найбільші постаті: Шухевич і Бандера.

5.3.1950 на найважливішій стійці не стало одного Найбільшого.

На полі слави впав Головнокомандувач української революційної армії, її творець, найхоробріший з хоробрих. Провідник воюючого народу.

І впав так, як і його воїни - на фронті. Як вояк першої фронтової лінії /в дослівному значенні цього слова/. Не лише як фронтовий вояк, але як перший і головний командир цього гігантського фронту. Як неперевершений вожд цієї важкої, кривавої, прямо неймовірної борні цілого українського народу. Як його національний Провідник, що до остан-

нього віддиху був разом з народом, боровся разом і згинув там на рідній землі. На закінчення II-ої світової війни /а війна ще не закінчилася для українського народу/ він писав у відозві - ми залишаємося з народом, ми хочемо разом з народом дійти до нашої мети, до самостійної української держави.

Впав Командир. Той, під чиїм командуванням УПА виросла у непереможну силу, яка сама одна притистояла двом найбільшим потугам. Той, за чиїм пляном і наказами відділи УПА проходили рейдами території дружніх з Україною країн, поширюючи там ідеї волі і спільної боротьби всіх поневолених Москвою народів. Той, під чиїм проводом революціонери ОУН просякнули своєю мережею у далекі закутини СРСР. Не зборов УПА і т.зв. пакт трьох: Москви, Польщі і Чехословаччини. УПА духово непоборна та записала найсвітліші сторінки української історії. Це він - Головний Командир УПА Тарас Чупринка - вислав і сюди за кордон відділи УПА, щоб вони були живими свідками, що там, за залізною занавісою йде боротьба й що ця боротьба буде йти доти, доки український народ і всі поневолені Москвою народи не здобудуть свободи.

Щойно цей факт і сама геройська смерть Тараса Чупринки звернула увагу західного світу на те, що справді діється в московській тюрмі народів. І нехай, що цей західний світ ще не зовсім зрозумів справу і нехай що він сьогодні знов дає себе обдурювати хитрим московським грачам. До генеральної розправи поневоленого й вільного сьогодні світу з Москвою прийти мусить. І нехай це буде завтра чи пізніше, то Україна ні на мент не заперестане боротися з Москвою, не зложить зброї, не зігне своєї голови в московське ярмо.

Україна бореться за своє життя, за свою правду і волю. І одночасно з цим - за свободу всіх народів світу, хоч вони сьогодні ще й не розуміють цього.

Україна бореться! Так, як це було давно й зовсім недавно, коли ще на чолі боротьби стояв він - перший борець, керманич, командир, провідник. Командир воюючої України, непоборний командир непоборного українського народу - Тарас Чупринка.

Вся героїчна боротьба УПА навіки і нерозривно сплетена з його ім'ям.

Та не лише УПА! Вся революційно-визвольна боротьба українського народу останніх 30-ти років зв'язана з його постаттю.

Він не лише активний борець 30-літньої боротьби українського народу з усіма ворогами України: з Польщею, Чехословаччиною, Мадярщиною, Німеччиною, Москвою. Він безпосередній співорганізатор, співтворець цієї боротьби і творець сучасного, найважчого періоду боротьби. Періоду, який ще не закінчився, який ще триває, але який перейде до історії України, як доба Тараса Чупринки.

25 років боротьби за українську державу, 25 років віддав Тарас Чупринка Україні. Це ж ціле його життя - ціле життя на службі Української Національної Революції: від 16-ти літнього юнака до державного мужа у повному розквіті своїх сил, від рядовика революції до найвищого її командира, до Провідника всієї України.

У заранні своєї молодости вступає Роман Шухевич в члени Української Військової Організації /УВО/. Це 1923 рік, час народження і росту українського націоналізму. Час, коли - по програній у 1917-21 рр. - молоді українські ідеалісти, повні віри, відваги та завзяття, запалу й молодечої енергії клали тверді підвалини для дальшої визвольної боротьби. Серед них - Тур, бойовик УВО, в 1926 р. виконує присуд смерті УВО на польському кураторі шкільництва Собінському, за

польонізацію українських шкіл.

Боротьба прибирає на силі, поширюється, - в 1929 р. постає Організація Українських Націоналістів /ОУН/, а вже в 1933 р. Шух стає бойовим референтом Крайової Екзекутиви ОУН.

Восени цього ж року організує атентат на большевицький консулят у Львові, як відповідь Москві за голод в Україні. Рік пізніше - в 1934 р. - дістається до концентраційного табору в Березі Картузькій, а далі польський суд засуджує його в процесі за атентат на міністра Перацького на 6 літ тюрми. В наслідок амністії для політичних в'язнів виходить на волю в 1938 р. і цього ж року переходить на Карпатську Україну та бере активну участь у боротьбі проти Чехії й Мадярщини за свободу цієї частини українського народу. Тут він поручник Шука в штабі Карпатської Січі на пості найближчого співробітника полковника Михайла Колодзінського /Гузара/ і на фронтовій лінії в обороні Хусту - столиці Карпатської України. В 1941 р. стає референтом крайового зв'язку в Проводі ОУН, а далі військовим референтом Революційного Проводу ОУН та Крайовим Провідником ОУН Західніх Окраїн ЗУЗ. Організує Дружини Українських Націоналістів /ДУН/, як зав'язок української збройної сили, що перші вмащеровують до Львова цього ж року - 30.червня - Стає віцеміністром війни в Уряді відновленої української держави. По виарештуванні українського Уряду, він як комендант ДУН відмовляє послуху німцям і йде в підпілля. В цьому році починається боротьба з німецьким окупантом, і для цієї мети ОУН починає переорганізовувати свої бойові відділи в Українську Повстанчу Армію - осінню 1942 р. Весною 1943 р. ІІІ-ій Надзвичайний Великий Збір ОУН обирає Т.Чупринку Головою Бюра Проводу ОУН, а осінню цього року він стає Головним Командиром УПА. В цьому часі УПА розростається в десятки тисяч. Найкращі сини українського народу стають до прямої збройної боротьби, в якій посередньо бере участь весь народ. До боротьби включаються теж і другі поневолені Москвою народи і тим поширюється і скріплюється єдиний спільний фронт проти спільного ворога. В листопаді 1943 р. відбувається Перша Конференція поневолених народів, яка дає початок Антибольшевицькому Бльокові Народів /АБН/. Так широко закроена боротьба народу вимагає всенароднього проводу. І в липні 1944 р. створюється найвище керівництво української визвольної боротьби - Українська Головна Визвольна Рада /УГВР/. УГВР покликуює Тараса Чупринку на пост Голови Генерального Секретаріату УГВР і генерального секретаря військових справ.

На цих найвищих постах: Голови Бюра Проводу ОУН, Голови Генерального Секретаріату УГВР і Головного Командира УПА, - сл.п. Тарас Чупринка керує всією українською революційно-визвольною боротьбою.

У цій боротьбі віддав він все: весь свій труд, всі свої сили, жертвував цілого себе, весь свій вік, свою родину і своє життя.

Якої ж сили, якої витривалости, завзяття, посвяти треба було, щоб пройти цей шлях! І пройти так, як пройшов його Тарас Чупринка. Пройти, і других повести за собою, - весь народ, всю Україну. Двигнути до боротьби поневолені народи. Вже за життя статися символом і легендою!

І ось не стало Тараса Чупринки. Не стало Командира УПА, що водив її у перемажні бої, не стало великого Провідника українських революціонерів, не стало національного Провідника всієї України.

Поляг на полі слави. Вірний поісязі: "здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї."

Але ворог прорахувався і цим разом. Згинув борець, та не згинула і ніколи не згине ідея, за яку боровся, бореться і буде боротися

аж до остаточної перемоги, весь український народ.

Хоробрі воїни Тараса Чупринки переймили на свої дужі рамена весь тягар боротьби і продовжують її з завзяттям, жертвенністю і героїзмом.

"Із світлою пам'яттю про Нього, задивлені у Його геройську постать бійця і керівника визвольного руху, наснажені Його відвагою, оптимізмом та революційністю, до кінця віддані ідеї визволення українського народу, - ми відважно продовжуватимемо нашу священну визвольну боротьбу аж до повної нашої перемоги" - присягли борці Чупринки.

А ми? А ми, розкидані по всіх кінцях і безконечних дорогах і шляхах всього світу. Чи ми можемо так сказати про себе й чи всі? Ми кість від кості, кров від крові й дух від духа нашого народу, ми, чийх батьки й матері, брати, друзі, рідні - там, борються і жертвують себе за свободу всього народу й нас тут? Чи ми гідні наших братів, чи ми дотримуємо їм кроку? Чи ми допомагаємо їм тим, чим ми можемо тут допомогти - нашою жертвенністю, нашою працею серед того світу, де ми в свободі й добробуті вигідно живемо. Чи ми стоїмо тут, на другому допоміжному фронті боротьби, так твердо й непохитно, як стоять вони там? Даймо собі самі відповідь, пам'ятаючи про це, що ми сини народу, який стоїть у боротьбі.

Боротьба нашого народу йде далше. Доба Тараса Чупринки ще не закінчена. Український народ, вірний заповітам свого Провідника йде далше і нестримно вказаним ним шляхом. І жодна сила не поверне його з цього шляху.

Універсал УГВР голосить: "Український Народе! Революційним здвигом, зброєю Твоїх найкращих синів Ти здвигнув в 1917-18 роках українську державу. Героїчна боротьба Твоїх предків і пам'ять про їх лицарську смерть за українську державу - це для Тебе наказ".

І цей наказ вірно й з найбільшою посвятою, з безприкладним героїзмом виконує український народ, скривавлений в боротьбі, але невгнаний, неподоланий, нескорений.

"Не складемо зброї і не припинимо нашої боротьби доти, аж Україна буде визволена!" - клянуться воїни Тараса Чупринки.

І ТАК БУДЕ!

Закордоном, осінь 1950 року.

"Ми свідомі того, що наша визвольна боротьба входить в свій найважчий період. На великому священному шляху визвольної боротьби поневоленого народу бувають дні тріумфу і занепаду і не нам узалежнювати наші дії від майбутньої розв'язки. Ми як діюче народне покоління сповняємо свій почесний обов'язок, незалежно від того, чи нам дадуть за це терновий чи лавровий вінок. Ми віримо в силу і воскресіння України і знаємо, що своїми діями наближаємо день національного і соціального визволення. Коли б ми і впали, то на нашії крові і ділах зродяться чергові борці, що почате діло попросядять далі, так як і ми продовжуємо труд і працю наших батьків. А в тім, ми знаємо і віримо, що день нашої перемоги вже недалекий..."

З Деклярації Проводу ОУН після закінчення
Другої світової війни в Європі
Україна, в травні 1945 р.

ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЇНІ ОУН-УПА

До глибини душі схвилювала українську громадськість в Україні, а зокрема воїнів революційної ОУН і УПА, борців двофронтової війни української нації після проголошення відновлення Української Держави 1941 року проти німецьких і російських наїзників, учасників всенароднього повстання ОУН-УПА 1942-1953 років - пресумна вістка про передчасну смерть унаслідок тюремних перетравань і большевицьких катувань однієї з героїнь ОУН-УПА -

сл. пам. ГАЛИНИ ДИДИК /відоме псевдо - АННА/

довголітньої провідної членки Організації Українських Націоналістів/ОУН/, Обласної Провідниці Українського Червоного Хреста УПА Тернопільської області, Заступниці Провідниці Червоного Хреста УПА, Зв'язкової Головного Проводу ОУН і його Голови сл. пам. Тура /Романа Шухевича - Тараса Чупринки - Р. Лозовського/.

Галина Томівна Дидик народилася 1912 року в селі Шибалин, Бережанського р-ну, Тернопільської обл. За професією вчителька. Стала членкою ОУН уже в молодих роках і своєю відданістю справі визволення, ідейністю та відвагою здобула собі довір'я провідних чинників революційної ОУН.

Остання її функція була найбільш довірена й відповідальна - це пост зв'язкової сл.пам. Голови Проводу ОУН в Україні, під ворожою окупацією, серед страшних тенет МГБівської машини стеження та системи терору. Схоплена 5 березня 1950 року біля головної квартири Головного Командира УПА і ОУН - після спроби перестерегти його перед наступом збройних частин МВД - зажила отруту, але її врятовано для примусових зізнань. Вона мужньо витримала тортури втративши здоров'я назавжди.

Окупантський суд засудив її на 25 років в'язниці найсуворішого режиму, з яких понад 15 років перебула вона у найважчій В'язничній катівні, решту в Верхньо-Уральському, а останні роки з 1968 в Мордовії/табір 6/.

Звільнена була 24 березня 1971 року з заборобою перебувати в рідних сторонах. Після заслання в Казахстан, переїхала на коротке перебування в Західню Україну 1972 до Бібрки, але настирливо переслідувана чинниками КГБ, поселилася в Хрестинівці в Черкашині, де працювала в дитячому садку, звідкіля її теж прогнали. Отже доживала віку без праці на прожиток.

Важко хворіючи від наслідків зажитої отрути, в'язничних катівень, язви шлунка, серцевої недуги, а останньо ще й виразки дванадцятки - відійшла від нас у вічність героїв і мучеників за Україну й Христа. Незабутня Анна померла на серцевий приступ 23 грудня 1979 р., у Хрестинівці, де її похоронено 27 грудня 1979 року.

Галина Дидик це був тип націоналістки, з якої променювала людська велич, бо суть не так у самій смерті за ідею, як в об'явленій смертю за неї людській величч.

Усе життя Покійної була журба за друзів, за близьких, за борців за ідею. Вона не прагнула нічого для себе. Останнім, що отримувала, ділилася до кінця свого, повного терпіння і гордого переносування їх, життя з її духово й ідейно рідними.

Вона належала до тих героїв, які у своїх альтруїстичних, національних патріотичних чинах не відчують своєї саможертви, самопосягати чи самовідречення, але, живучи для друзів своїх, для справи визволення, знаходять у тому самовиявлення, самоздійснення своєї героїчної істоти, а не самозаперечення, чи самовідречення себе!

Вона знаходила суть і зміст життя у житті других. Це була людина найблагородніших якостей душі, моралі, характеру, в основі якого лежало самосповнення себе в ідеї України, як її, цієї вічної України, нерозривна частка, що разом з нею житиме вічно в наших серцях і душах, у вічній пам'яті української нації, яка буде завжди горда на свою героїню-мученицю Галину Дидик-Анну.

Вічна слава і пам'ять Провідниці Червоного Хреста УПА, провідній членці ОУН Галині-Анні Дидик!

Провід Організації Українських Націоналістів /ОУН/ висловлює своє найсердечніше співчуття усій Родині і близьким Галини Дидик в Україні й на чужині та схиляє у глибокій пошані голову над могилою цього борця за Суверенну Соборну Українську Державу!

Провід закликає українську громадськість вшанувати святую пам'ять Покійної Богослужбами й молитвами за спокій її душі.

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ/ОУН/

М. п. у січні 1980 року

З М І С Т

Звернення Проводу ОУН.....	1
Присвята ген. Р.Шухевичеві-Чупринці.....	3
Непоборний:За належну поставу членства ОУН на еміграції.....	5
Б.Підмогильний:Революційний шлях визволення і т.зв. правозахисний рух.....	13
Ярополк Богослов:Напрям на черговий етап.....	17
І.Горненко:На внутрішньому відтинку.....	24
Є.Сидоренко:Поставмо наші фінанси.....	33
С.Черкасенко-Немирич:5-те березня 1950.....	36
Вічна слава Героїні ОУН-УПА.....	41

Ціна цього числа \$ 2.00